



DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: W. HUYGENS; GRIFFIER: F. J. HULSHOFF POL; REDACTEUREN:
A. E. LINDO - E. A. KAUFFMANN

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25

ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
9e JAARGANG VRIJDAG 16 DECEMBER 1932 18 BLZ. No. 13

KERSTNUMMER

DELFTSCHE SCHOUW



Als Pa en Ma uit werken gaan,
de kinders aan het schreeuwen slaan,
dan vlug, maak je gereed,
de kinders uitbested.
Moeder Iman staat al klaar,
kom, geef mij die kinders maar:
Al jaren ben ik dit gewend
en sta als baker goed bekend.

In zijn kindercalèche
Rijdt Ro-tje naar de crèche,
Ro-tje met zijn kindermond,
Sabbelt weer zijn buikje rond.
En de baker, Iman,
heeft er weer de last van,
want Gunstje deed weer in zijn bed,
en Paultje maakte kinderpret.

Wanneer dan Iman weer gezwind
Gunste-kind de luiers bindt,
Hooft men: „bah! Itte plasje doen!”
„Ja,” zegt baker, „eerst een zoen!
Dan zal Joop het potje halen,
mag jij wel even met je bipjes pralen.
Wie dan weer je broekje sluit,
dat doet onze Leo-guit.”

Baker spreekt dan tot het grut,
„Ach, mijn liefjes, gut-te-gut!
Ja, mijn beste kleine Tommy-vent,
ik kan niet zeggen, hoe lief jij bent.
Ook jij, lange Overveld,
bent een kleine ballenheld.

Gunst, jij bent wel de kleinste hier,
Maar toch ben jij mijn grootst plezier,
jij, met je zachte dialect,
Is er ooit zoo'n kind verwekt?
En jij Leo, lieve krullenbol,
jij bent heelemaal geen prol.
Jij bent bakers liefste aap;
Kom hier, dan wieg ik jou in slaap.”
Jullie, al mijn schattebouten
Kindertjes hebben zeker fouten,
Maar zulke honne-ponne-guitjes
Vergeeft men alles door hun snuitjes.
En jij, Ro-tje,
Heb jij baker ooit bedrogen,
Jij, met je trouwe schapenoogen?
Enfin, je moet nu slapen,
Je zit alweer zoo akelig te gapen,
Dat ik werk'lijk niet zou weten,
of je niet iets giftigs hebt gegeten.
Je zit aldoor maar te krijschen:
Ik verdom het om je langer op den po te hijschen;
Speel jij het verder zelf maar klaar,
Jou, wrange mispel, daar!
Ah, daar zien wij onze roode schat.
Sjonge, wat een boy is dat.
Al is hij nog niet zindelijk,
Dat is per slot toch kinderlijk,
En daar zijn de bakers voor,
Jij blijft mijn aardig Paultje, hoor!
Maar ben ik aan het waken of aan 't droomen?
Daar is de Padde ingekomen.
Waarachtig, het is Donderdag,
Mijnheer Hans, zegt U nu eens, wat U hier vroeger zag.
Huiden zij toen ook zoo veel?
Want de heele dag is tot mijn deel,
Zij schreien, krijschen, kletsen,
En rennen, schreeuwen, zwetsen,
Wat is het toch?
Ik begrijp er niets van,
Dat tegenwoordig alles kan.
„Ach, baker, zij zijn niet wijzer,
Zij zijn nog veel te jong,
En onervaren; hunne rappe tong
Zegt dingen, die zij zelf nog niet begrijpen,
Kinders zijn het, anders niet,
Het bespaart U veel verdriet,
Als U ze zoo, niet anders ziet.

844A

VEREENIGINGEN

SOCIETEIT PHOENIX.

Het Bestuur vraagt inlichtingen over en de adressen van de volgende personen:

C. F. Beukers,	aangekomen in het jaar:	1920.
A. R. Falck,	" " " "	1909.
G. W. Hoogeveen,	" " " "	1906.
C. C. M. Jansen,	" " " "	1914.
H. P. C. M. Jansen,	" " " "	1911.
H. Maul (Semarang?)	" " " "	1908.
J. W. Metz,	" " " "	1906.
W. A. R. Meyer,	" " " "	1906.
W. H. Rubens,	" " " "	1922.
W. H. Schwarz,	" " " "	1908.
H. Smabers,	" " " "	1919.
Soebidio Ambia,	" " " "	1908.
A. E. van der Tol,	" " " "	1906.
G. W. Verstraeten,	" " " "	1918.
H. O. F. Wettstein	" " " "	1916.
Fr. Zádny,	" " " "	1920.

Namens het Bestuur,
Ro. VAN HASSELT,
Secretaris.

Bibliotheek.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

Louis de Bourbon — Zwerving. (Verzen).
A. O. Exquemelin — De Americaansche Zee-Roovers.
E. du Perron — Mikrochaos. (Verzen).
J. Slauerhoff — Het Verboden Rijk.
Augusta de Wit — Gods Goochelaartjes.

II. FRANSCH.

Anthologie de l'Amour chinois. (Poèmes de lascivité parfumée).

III. ENGELSCH.

D. H. Lawrence — Collected Poems.

IV. DUIJSCH.

Lion Feuchtwanger — Der Jüdische Krieg.
Bernhard Kellermann — Die Stadt Anatol.
Joseph Roth — Radetzky marsch.

VI. GESCHIEDENIS EN LEVENSBESCHRIJVINGEN.
Egon Caesar Conte Corti — Der Zauberer von Homburg und Monte Carlo.

D. Hans — Thorbecke.

Hermann Wendel — Danton.

Ludwig Marcuse — Heinrich Heine. (Ein Leben zwischen Gestern und Morgen).

Anton Huonder — Ignatius von Loyola.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Theodor Heusz — De Rol van Adolf Hitler in het huidige Duitsland.

Dr. Jan Romein — Machten van Dezen Tijd.

Carl Dyrssen — Die Botschaft des Ostens.

XI. PHYSIOLOGIE EN GENEESKUNDE.

A. E. Thierens — Astrologische Berekeningen.

XII. GODSDIENST, WIJSBEGEERTE EN PSYCHOLOGIE.

Dr. E. D. Baumann — De Goddelijke Waanzin. (Vier studiën over de extaze).

Maurice Bernard Coelho — Waar blijven wij na den dood.
BROCHURES.

Prof. R. Kuyper — Wordend en verwordend huwelijk. (Pro en Contra).

A. E. R. O.

Het Bestuur wenscht in ruimere kring onder de leden van het D.S.C. bekend te maken de plannen, de lustrumviering door de president op de algemeene ledenvergadering van 13 Dec. j.l. ontvouwd.

Van het voor onze jeugdige vereniging zoo buitengewoon eervolle verzoek van de Voorloopige Feestcommissie, tijdens het lustrum een tea-dansant te organiseren, heeft een ieder op de Corpsvergadering van 14 Dec. kennis kunnen nemen. Het ten uitvoer brengen daarvan heeft dan ook de volle aandacht van het Bestuur. Echter zal een ieder onmiddellijk inzien, dat het accentueeren van de voorsprong die het D.S.C. op andere Corpora heeft door eigen vliegende leden, maar zeer matig tot zijn recht komt door het opstijgen van het viertal gebreveteerde motorvliegers, dat wij thans bezitten. Met alle energie zal gewerkt moeten worden voor het behalen van een groot aantal brevetten in het vliegen met en zonder motor. Een vloot van Delftenaren moet tijdens het lustrum het luchtruim kunnen kiezen en daarmee reunisten en leden van andere Corpora demonstreeren de doortastendheid en vooruitziende blik, welke de leden van het D.S.C. hebben getoond door het op-

richten van een zoo moderne en bij uitstek sportieve ondervereniging als A.E.R.O. Ieder lid van de D.S.A. moet dus dadelijk na de kerstvacantie de beoefening van het vliegen in een toestel met of zonder motor ter hand nemen. Slechts dan zal het mogelijk zijn te toonen, dat Delft met recht aan de spits gaat in alles wat jeugdig en frisch is en wijde perspectieven opent.

Het Bestuur heeft besloten ieder, die vóór 1 Febr. drie nieuwe leden of donateurs voor de D.S.A. weet te werven, kosteloos het genot van een kwartier vliegens te verschaffen.

J. H. MUNTINGA,
Secretaris.

BERICHTEN

1e LUSTRUM D.S.D.G. „TUBANTIA”.
29 December 1932.

Wi'j will'n het instand hól'n van de gebroek'n en gewónt'n oet óale tied'n, en disse beskermen en beskutten teäg'n de leu dee afstamt van polderjong's en 'eboarn zind an ne verkeerde kaante van'n Iessel. Dit hebb'n wi'j vief joär 'edoan, en nou will'n wi'j 'n vretmólke hoald'n in de harbarg van Hemmelder in Deald'n (Delden, Overijsel) op 'n 29 December 1932 om 5 uur.

All'n dee bewiezen könt, dat zee naazoat bint van de Prusse Jan van Galen bint wilkomm!

I'j möt allenig dat eerstens vertell'n of skriewen an mi'j:

De Skriewer,
TATTERSALL.

De Tooneelliga, afd. Delft, vestigt de aandacht op een voordracht van de bekende tooneelhervormer Jaques Copeau in het filmtheater „De Uitkijk”, Amsterdam, over „La situation d'aujourd'hui de l'art théâtral” op Zondagmorgen 18 December a.s. te half twaalf.

Toegangsbewijzen vanaf heden dagelijks te verkrijgen bij de muziekhandel Broekmans en v. Poppel, van Baerlestraat 290 en van 2—4 uur op het bureau van „De Uitkijk” Prinsengracht 452 tel. 37460 waar tevens plaatsen kunnen worden besproken en Zondag 18 Dec. vanaf 11 uur aan de kassa. Voor leden Tooneelliga, Tooneel-Unie en Vrienden v. h. Schouwtooneel op vertoon van lidmaatschapskaart en voor acteurs f 1.—, voor introducees f 1.50. Geen vrijkaarten. Schriftelijk aan het bureau van de Liga, Vondelstraat 184 Amsterdam, aangevraagde kaarten, kunnen Zondag 18 Dec. aan de kassa worden afgehaald. Deze plaatsen worden naar volgorde van aanvraag gereserveerd.

J. P. BRUYNZEEL,
Secretaris.

D. S. T. G. „AMSTELODAMUM”.

Lustrum-bijeenkomst,

te houden op den tweeden Kerstdag 1932 in Restaurant „de Jonge Graaf”, Zeedijk *).

Alle leden van het D. S. C., woonachtig te Amsterdam en omstreken worden dringend verzocht met hunne logé's aanwezig te zijn.

Namens het Bestuur:

A. A. VAN AMMERS, *President*.
G. F. JANSSONIUS, *Secretaris*.

*) Voor oningewijden: schuin tegenover „Zeemanswelvaren”.

Getroffen door de vele en hartelijke bewijzen van deelneming en sympathie, ondervonden gedurende de ziekte en het overlijden van onzen hartelijk geliefden, zorgzamen Broeder, Behuwd-broeder en Oom,

HENRICUS ANTONIUS SCHMITZ,

betuigen wij langs dezen weg den Weledelgeboren Heeren van het Delftsch Studenten Corps onzen oprechten en welgemeenden dank.

den Haag,
C. J. SCHMITZ.

Delft,
Wed. TH. A. DE WILDE
Geb. J. M. H. SCHMITZ.

Boterbrug 6,
Delft.

ALMANAK 1933.

Wij hadden gehoopt, dat er, na het verschijnen van de vorige Almanak, die op zulk een voortreffelijke wijze de levenswijze in het Corps vertolkte, opnieuw een boekwerk zou verschijnen, dat de vorige uitgave zou evenaren, ja misschien zelf in de schaduw stellen. Dit hadden wij waarachtig gehoopt, maar nog nooit in ons leven zijn wij zòd bitter teleurgesteld als ditmaal, bij het lezen van dit uiterst schamele werkje. We gelooven niets anders en niets beters te kunnen zeggen, dan: Hoe is het in Godsnaam mogelijk, dat zooveel nonsens, zooveel bespottelijks, zooveel onwaardigs in zulk een luttele tijd bij elkaar kan worden gehaald. Wij beseffen, dat de Commissaris A van het vorige jaar tot het uitkomen en tot de voortreffelijkheid van zijn Almanak het zijne heeft bijgedragen, wel niet als schrijver, noch als teekenaar, noch als binder, noch als plakker, noch als zetter, noch als sjouwer — noch als corrigeerder, maar als geestelijk drijver, en wij zijn er van overtuigd, dat het de vorige Redactie onmogelijk geweest was, een goede Almanak uit te geven, als hij zijn steun ontzegd zou hebben, maar toch willen wij poneeren, dat de resultaten dit jaar zonder Janus bereikt, minder treurig hadden kunnen zijn, meer reëel en dichter bij de werkelijke nooden en behoeften van het Delftsch Studenten Corps.

Maar nee, de samenstellers van dit werk, dat het Corps toch in zekere zin naar buiten moet representeeren, hebben op een grove, haast ondoordachte wijze, de diepste gevoelens, die er temidden der leden leven, verkracht! Een voorbeeld: de domme voetbalhoofdjes. Zoo teekent men toch niet! 't Lijkt wel of die mannetjes met den mal zijn geteekend. Zet zooiets er dan liever niet in, als de tijd U ontbreekt, om wat beters te maken. Deze Almanak is de allerslechtste, die wij ooit hebben gezien. De Redactie heeft ongetwijfeld onder de ongunst der tijden geleden, zoowel wat het getal en vooral het gehalte der inzenders betreft, als de geringe medewerking, die zij uit het Corps en block heeft mogen ontvangen, die, ongetwijfeld, niet anders dan een finantieele hulp zijn kan. Men beseffe dit ook eens. Ongetwijfeld zullen velen, na het lezen van dit jaarboek, hun gulden in den zak voelen branden.

Het is een slecht teeken, dat men een werk als de Almanak, op een Corpsvergadering aan banden legt. En slechts dan, als het tweede-jaar in zijn geheel een wetswijziging voorstelt en dit ondersteunt, zal het mogelijk zijn, dit artikel, dat door onverantwoordelijke thesauriers werd uitgedacht — dus juist de menschen, die van een eventueele kunstwaarde van den Almanak — wij spreken in het algemeen — natuurlijk nooit eenig besef hebben, te veranderen. Aan het tweede jaar wordt over gelaten, wat de ouderen, door hun geringer aantal niet kunnen bereiken.

De Redactie zal waarachtig zelf wel in staat zijn, de prijs niet te veel op te voeren; de angst daarvoor toont, dat men met het minste vertrouwen in deze Commissie heeft.

Het is misschien van belang hierbij op te merken, dat het in alle andere Corpora gewoonte is, in de Almanak advertentie's op te nemen. Alleen in Delft heeft men hiertoe nog niet kunnen besluiten. Dit zou de prijs aanmerkelijk kunnen verlagen. We hebben uit vertrouwde bron vernomen, dat zij ongeveer f 1.10 zou bedragen; dit is ook best te begrijpen, wanneer wij zien, dat de Leidsche Almanak vijf en tachtig cent kost, de Utrechtsche soms zelfs veertig cent; de Amsterdamsche kan men hier wel buiten beschouwing laten, omdat daar het Corps en de U.S.A. één zijn en hij jaarlijks voor de laatste aan de eerste wordt aangeboden. Een buitenkansje, waar wij niet verder op ingaan.

Het lijkt ons niet kwaad, dit unieke middel om, op een wijze, die voor de inhoud van den Almanak in 't geheel niet schadelijk is, de prijs zeer belangrijk zou doen verminderen, eens nauwkeurig te overwegen.

Wanneer wij nu een begin maken met de bespreking, dan zullen wij eerst de verslagen en daarna het mengelwerk behandelen, en dit wel, omdat er verder niet veel te vermelden valt, behalve dan de varia, die wederom hun plaats innemen.

De verslagen maken over het algemeen een onverzorgde indruk, stijl- en spelfouten kwamen zoo veel voor, bijv. bij D.S.R.V. „Laga”, waar eenige malen in plaats van „Coach”, „Koets” gezet werd, hetgeen een allerbespottelijkste indruk maakt, bijv. in den zin:

„Hoewel erg vermoed zijnde, stapte de Koets bedaard op zijn fiets en reed hij, de roeiers aanmoedigend met de spreekhoren, langs de vaart.” Het hoofdje, waarop men een natuurgetrouwe afbeelding van den Heer Ruempol ziet, is fraai uitgevoerd. Een platte pet, met een insigne past geheel bij zijn robuust gelaat. Ook tusschen den text prijken aardige vindingen, — vrijwel de eenige aannemelijke teekeningen, — zooals een gebroken roerriem, waarmee men elkander om de ooren slaat, en een zeilboot, waarin eenige menschen liggen te slapen. Het hondje op de achtersteven geeft een prettige sfeer aan. Bij het Corps- en het Societeitsverslag begint het al minder te worden. (Zij zijn dit maal midden tusschen de andere Vereenigingen geplaatst). Een photo, die den Senaat voorstelt,

herinnert sterk aan het plaatje, dat wij eenige maanden geleden in de Ceres afgebeeld zagen, en waar wij toen uitvoerig op zijn ingegaan, n.l. dat, met de Redactie van het blad erop. De President van den Senaat houdt de duimen in zijn vest en kijkt triomphantelijk rond, terwijl de Secretaris zijn gezellige glimlach ook hier niet liet ontbreken.

De verdere personen zijn meer op de achtergrond gehouden. De heer Vreede zit op de schouders van Johan! Onterecht en slecht, dat is ons oordeel. Zoo spot men niet met de hoogste functies in het Corps. Dat de Redactie dit heeft opgenomen, pleit niet voor hare goede smaak. Het zou aanbeveling verdienen, te zorgen, dat dergelijke dingen nooit meer kunnen voorkomen! Het is een walgelijke misvatting, een misslag, waar de afgetreden Senaat en de Redactie zich diep voor moeten schamen!

Het Societeitsverslag heeft geen hoofdje. Middenin staat een slechte reproductie van de klok; „Gezelligheid kent geen tijd”, is veranderd in „Gezelligheid en nooit meer nijd”. Afschuwelijk!!

De tijd ontbreekt ons helaas, alles te behandelen. Want, hoewel het vroeger steeds de gewoonte was, dat de teekeningen ons een week voor het verschijnen werden toegezonden, dit jaar kregen wij de teekeningen op het allerlaatste oogenblik, d.w.z. Woensdagmorgen.

Bij Hockey, is een vliegmachine geteekend. Bij Rugby een olifant, duidelijk is het echter niet.

Wat heeft deze Redactie toch bezielde? Een boek vol nonsens uit te geven, is eenvoudig; of is dit een soort hogere humor? Even verder: Apollo. Een student met een hooge hoed, speelt viool op zijn arm. Het is alles even flauw en vervelend. De voetbalplaatjes stipten wij reeds aan.

Het Tooneelverslag veroorzaakt een werkelijk wee gevoel door de ellendige prollenhumor, waarmee het gespekt is, hoewel men juist van dit Bestuur, dat zich immer heeft laten voorstaan op een fijne en scherpe geest, iets beters had kunnen verwachten! Wat denkt men bijvoorbeeld van deze triviale woordspeling: Van der Vries bleek vies bij te zijn”. Onbegrijpelijk niet waar?

Verder miserabel teekeningetje van Franken en van der Vies, die, met de rug tegen elkaar, de grond dweilen, waaronder men leest: Winst — Verlies.

Een misplaatste aardigheid!

We kunnen niet in woorden uitdrukken met welk een verlichting wij ontwaarden, dat wij aan het einde waren van deze aller onaangenaamste rubriek. En wij meenen niet te mogen nalaten, hier een ernstige waarschuwing te laten hooren: waren vroeger de vereenigingsverslagen duf en dor, zij waren althans een getrouwe opsomming van de prestaties der vereenigingen. Wat ziet men nu? Een aaneenschakeling van humor van het laagste allooi, ten koste van de waarheid, die geheel verdraaid en verwrongen is, en ons tusschen de regels als een soort Jan Klaassen aangaapt. Wij noemen dit niet minder dan onverantwoordelijk. Hoewel wij niet willen aannemen dat ook hier de Redactie schuld aan heeft . . .

Het eerste mengelwerk-verhaal handelt over de tocht naar Monster. Een vlot geschreven historie. Wij begrijpen echter niet, dat de schrijver zoo weinig fantasie heeft laten medewerken. Want het verloop is precies, zooals de werkelijkheid was. Geestloos en duf naverteld. De eene bijzonderheid die de auteur wist te bedenken, is het verongelukken van de trein. Daarna wordt de lezer onthaald op een scène, waarin de vader en moeder van de vermorzelde student een gesprek voeren over de goede eigenschappen van hun zoon, die, al was hij dikwijls een deugniet, en al baarde hij zijn ouders vele moeilijkheden, in de grond van zijn hart nog niet zoo kwaad was. „Een lieve jongen,” eindigt Moeder. „Ja, Johanna, een beste kerel,” antwoordt Vader met een diepe zucht. „Nu is het uit. Wij zullen hem nooit meer terug zien. O God! Wat verschrikkelijk.” Zij weenen droef, zij aan zij, en de wind loeit in de schoorsteen, de luiken klapperen en in de verte knart een uithangbord, zingt het doodslid over hun kind.

Jacqueline Reyneke van Stuwe kan een lesje nemen bij dezen schrijver. Een wilde sentimentaliteit welt uit het verhaal op. Een uitstekend stuk voor een eerste-jaars.

Het tweede mengelwerk is al even slecht. Hierin wordt de verhouding van een student en een meisje van losse zeden beschreven. Sommige typeeringen zijn zeer raak, maar uit andere blijkt zoo duidelijk, dat de schrijver van de materie niets gesnapt heeft, dat ook de weinige goede er minder door worden. Meer mengelwerk is dit jaar niet geplaatst. De Redactie had met teekeningen veel kunnen redden, maar dat heeft zij niet gedaan. Zij heeft het hiermee nog erger gemaakt, zoo als wij boven reeds zeiden.

De band is weer rood, met een ronde rug. Dit geeft ons de gelegenheid althans iets te loven, want dit is het uiterlijk zeer ten goede gekomen.

Resumeerende kunnen wij verklaren, dat deze uitgave ons zoo bitter heeft teleurgesteld, dat wij onze bespreking hier zullen beëindigen. Wij zullen er ter gelegener tijd nog nader op terugkomen.

ALL ARE ARCHITECTS OF FATE, WORKING IN THESE WALLS OF TIME; . . .
 BUILD TO-DAY, THEN, STRONG AND SURE, WITH A FIRM AND AMPLE BASE;
 AND ASCENDING AND SECURE SHALL TO-MORROW FIND ITS PLACE.



VAN 1879

Ieder mensch in de samenleving heeft de plicht om mee te bouwen, voor nu en voor de toekomst, aan het samenstel van de maatschappij, zoowel als van zijn eigen leven. Dit bedoelde Longfellow blijkbaar met deze dichtregels. Er kan niet genoeg den nadruk op worden gelegd van hoe eminent belang daarbij de levensverzekering kan zijn. Men denke daarom steeds aan



Henry W. Longfellow.
 Amerikaansch dichter.
 1807-1882.

OLV E H

ONDERLINGE LEVENSVZERZEKERING VAN EIGEN HULP, KORTENAERKADE 1, DEN HAAG



Firma

J. Naaktgeboren & Zoon

Telef. 291 - Giro 48742

NIEUWE PLANTAGE 122a

AANNEMERS VAN
 TIMMER-, METSEL-
 EN BETONWERKEN

Onderhoud van huizen enz.

HELDERLUST

FIJNE HEERENWASCH
 OVERHEMDEN
 BOORDEN

HUGO DE GROOTSTRAAT 52

TELEFOON 540

ZOO NOODIG BINNEN 24 UUR



JUIST VERSCHEEN:

De 2de verbeterde en uitgebreide oplage van

THERMODYNAMICA

DOOR

Prof. Dr. M. DE HAAS.

Prijs:

ingenaaid f 11.75

gebonden f 12.50

In den boekhandel verkrijgbaar.

P. NOORDHOFF, Groningen-Batavia

VOOR:

APOTHEEK

INSTALLATIE

LABORATORIUMCHEMICALIËN

ALLE GENEESMIDDELEN

NAAR DE

AMSTERDAMSCH E CHININEFABRIEK

PHARMACEUTISCHE GROOTHANDEL

NAAMLooZE VENNOOTSCHAP
 W. D. MEINEMA'S DRUKKERIJ

|| STAAT STEEDS ||
 VOOR U GEREED ||

Spekslagerij

Oude Kerkstraat 9

Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
 TER STEDE.

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

N.V. BROUWERIJ



**D'ORANJEBOOM
 ROTTERDAM**

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier

Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST

Vrouwjutteland 14, Tel. 92, Delft

Fa. A. Reichert
 MARKT 1-3

In Mantels

en

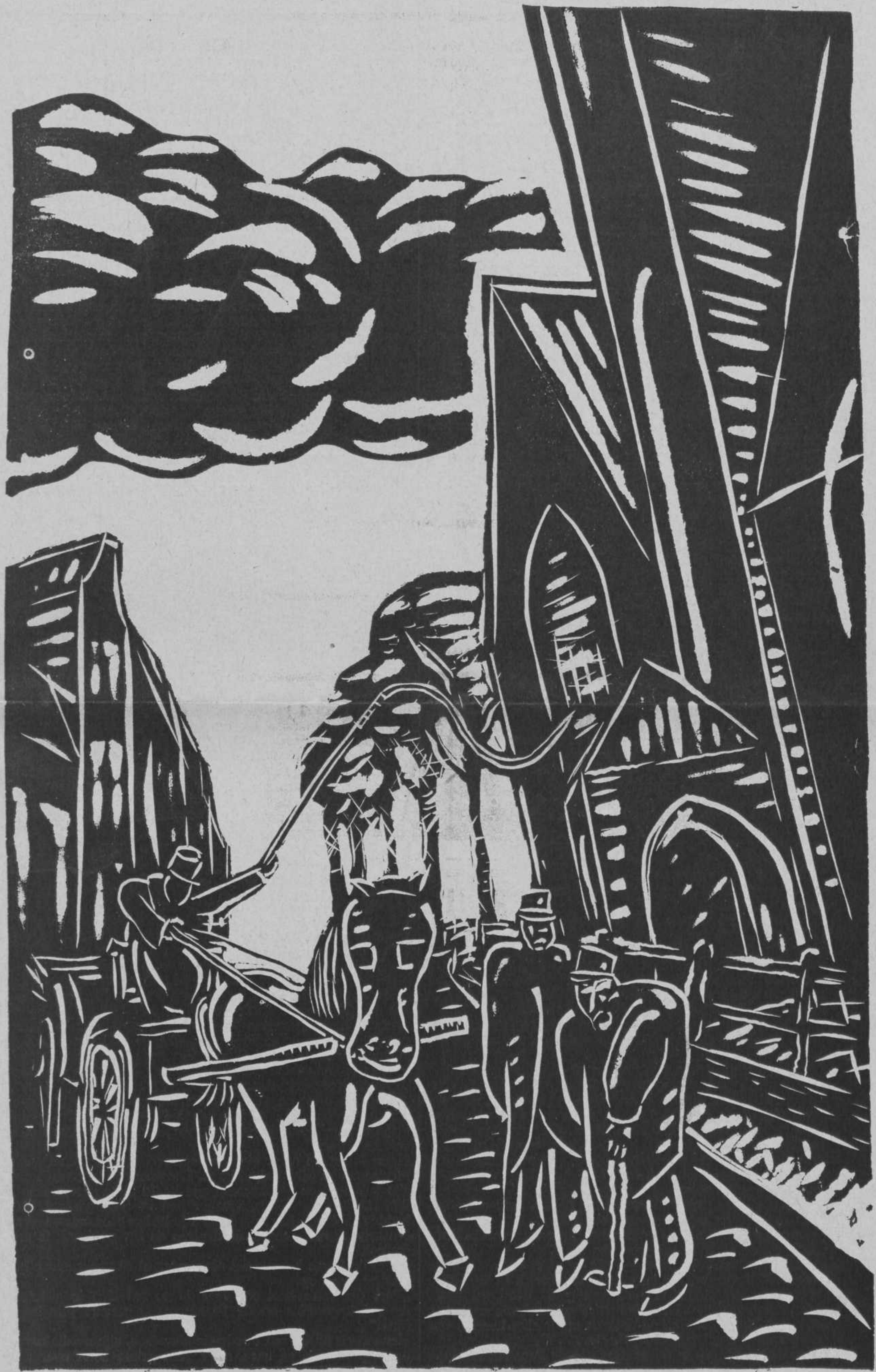
Japonnen

Steeds iets nieuws



PEEK & CLOPPENBURG - DEN HAAG

Smoking Costumes vanaf f 48.—





GEDACHTEN EN GEDICHTEN

DE GEMEENSCHAP DES HEILIGEN.

I. Hun tweede jeugd.

Op de Cameretten staat aan de waterkant een groepje mensen, werklozen, ouden van dagen en een elegant gekleed dametje met een rose pakje onder de arm. Zij turen allen in het donkere grachtwater, waar een roodbruine katje hulpeloos rondspartelt, wanhopig voor zijn leven strijdend. Het is de sensatie van een dier in nood, dat hen, meewarig mompelend en met oogen, waarin een somber lichtje glanst, aan dit tafereel geboeid houdt. Eindelijk, na vele pogingen, gelukt het aan het katje op een tegen de steenen grachtwand liggende plank te klimmen en nu zit het ineengedoken als een rossig hoopje vuile aarde op hulp te wachten.

„Hi, hi,” grinnikt het stokoud mannetje.

Zijn rug is een weinig gebogen, en onhandig manoeuvreert hij met de ruwe eiken wandelstok in de richting van het half verzopen dier.

„Die zal het ook koud hebben! hi, hi.”

Een schorre hooge toon komt uit zijn versleten keel. Het is het knarsende geluid van een verroest slot, dat een mensch door merg en been gaat. Hij heeft wel een beetje medelijden met het kleine scharminkel daar op de plank, maar toch denkt hij tevreden aan zijn eigen katten.

„Wat zeg jij, Harm? Onze Miepje heeft het toch beter achter het fornuis. Hi, hi, hi . . .”

Hij luistert, in zichzelf gichelend, nauwelijks naar het antwoord van zijn vriend. Het komt ook niet direct. Verstrooid kijkt Harm om zich heen. Hij heeft niet precies begrepen, waar de menschen naar keken en tracht nu door kuchen zijn onwetendheid voor de ander te verbergen.

„Uche, uche! Henk, heb je een pruim voor me? Mijn dochter heb me geen zakcenten gegeven. Uche, uche! Schoelje, Ik . . .!” Ook de woorden van bijziende Harm verdwijnen in een ondergrondschemompel.

„Hi, hi. Dat 's zuur ook, hi, hi, hi . . . Ik moet wandelen van mijn vrouw.”

Henk gaat op Harm's verzoek niet in, maar tracht de aandacht van zijn vriend weer op het katje te vestigen, dat bezig is zich aan een ragebol vast te klampen, die het door een weelderige Duitsche dienstmaagd wordt toegestoken.

Ingespannen tuurt Harm in de aangegeven richting, begint te kuchen en vraagt opnieuw: „Toe, Henk, heb je een pruimpje Kanaster voor me?”

Deze broemt van achter zijn bruine tanden, groet agent 5 met de walrus-snor, die hij al gedurende tien jaar iederen dag op de zelfde plaats tegenkomt en merkt dan taktisch op, terwijl zijn oogen naar de klok dwalen: „Marie heb gezegd, dat ik dadelijk thuis moet komme.”

„Toe nou, Henk,” grauw Harm kruiperig, „We hebbe niet zoo lang meer te leve.”

Henk's onderlip begint te trillen en zijn verweerd oude-mannetjes gezicht trekt samen, dan fluistert hij geheimzinnig met een schorre huilerige stem: „Luister eens, Harm. Weet je wat me vrouw wil? Ze wil me in het Oudemannetjes Huis stoppe. Maar dat wil ik niet, dat wil ik niet.”

Nu is ook Harm verontrust, en peinzend wrijft hij met de hand door zijn geel-roode haren, waardoor zijn pet scheef komt te staan.

De verandering in hun houding moet de toeschouwer wel onbegrijpelijk voor zijn gekomen: Zooeven waren deze twee typische oude mannetjes nog druk in de weer. Harm, met zijn grove puisterige gezicht, het groene vest, waarop eenige gouden knopen schitteren in het zonlicht en zijn versleten derdehandsch jodenpak. Men zou hem moeilijk een mooi mannetje kunnen noemen, maar toch had hij zijn charme, zooals een merkwaardig trapgeveltje of een oud Gotisch kerkraam, waard om aan de vreemdelingen vertoond te worden.

Nu staan zij daar zoo bedremmeld te kijken, beiden met de angst in het hart om verstooten te worden.

Harm verbreekt de stilte en zijn stem klinkt vol sombere drift, valsch als de klank eener gebarsten viool.

„Schoelje, schoelje — uche —. Ik word te oud, vindt me dochter. Ze hebben al zoo lang voor me gezorgd. Ik krijg geen schoenen meer, omdat ik toch wel gauw dood zal gaan. Uche, uche, schoelje. Ja, ik heb alles gehoord van nacht. Ik zat in het kippenhok en kon door de muur alles hooren, wat ze over me gezegd hebben. Schoelje . . .”

Langzaam sloffen ze in de richting van de Peperstraat. Henk

heeft zijn pijp gestopt en blaast nu zware rookpluimen om zijn verdriet te vergeten.

„Dag meester,” groet een student.

Opgeschrikt uit zijn overpeinzingen brengt deze de stramme rheumatische arm aan zijn pet en groet schor: „Goeiemiddag, Meheer!”

Potifar heeft hen aandachtig opgenomen. Het is eigenlijk wel een knap oud mannetje, die Henk, met zijn regelmatig grijsaardsgezichtje en zijn witte haren. Het is het voornaamste sieraad van het kroegje op de markt, waar hij 's avonds met zijn vrienden zit.

Achter hem klinkt het fascinerend geschuifel van de mannetjes, die met sleepende passen voortslaffen, om de tien meter blijven staan en voortdurend omkijken. Loopt daar in de verte niet Eveline? Hij herkent haar aan de vlugge dribbelpasjes, en haar nieuwe grijze bontmantel. Ze heeft een rose pakje onder de arm. Dan loopt hij snel door, slaat een zijstraat in om haar nog tijdig te kunnen inhalen.

* *

Het is al bijna drie uur. Op de Hippolytusbuurt staat Henk te wachten, ongeduldig staren zijn zwakke oogen in de verte. Langzaam schuift over de Wijnhaven zijn vriend naderbij, ter hoogte van de Boterbrug blijft hij staan, haalt zijn groote roode zakdoek te voorschijn en begint met snetterende geluidjes zijn neus te bewerken. Van de tegenovergestelde richting nadert een auto. Harm merkt niets, zijn roode zakdoek wappert als een onveilig sein in de wind, dan staat de wagen met een schok stil, de remmen knarsen en nog juist bijtijds weet Harm de overkant van de straat te bereiken. Henk is hem tegemoet gelopen en dan sloffen zij tezamen met versnelde pas naar de Oude Kerk, waar hun oude kameraad, de aapjeskoetsier Gijs met zijn koetsje staat te wachten. In lange jaren is Gijs niet in Delft geweest, maar, nu hij is teruggekomen, heeft hij zijn oude vrienden niet vergeten en wil met hen een tochtje langs de vanouds bekende wegen maken. Zijn ambtskleed bestaat uit een lange, versleten zwarte jas met een breede, over zijn borst hangende zwart bont-kraag. Het is alles niet nieuw meer en, sinds zijn vrouw is gestorven, slecht onderhouden. Ook zijn bruine snor ziet er verwaarloosd uit en diep in hun kassen rollen een paar bloeddorloopen oogen, als kleurige stuiters.

„Dag Gijs. We hebben elkaar ook in lang niet gezien!”

Onder het spreken heeft Henk een blik van verstandhouding op Harm geworpen, over de dikke vervelde drankneus van hun vroegere kameraad, maar Harm heeft niets begrepen.

„Poe, wat een knol,” gromt Harm. „Toen ik bij de Huzaren was . . .”

De rest van zijn woorden verdwijnt in een mengelmoes van gerochel en gekuch.

Met kennersblik beschouwt hij het broodmagere paardje. Het tuig is beschimmeld en verteerd, terwijl het uitgemergelde en verwaarloosde dier een trieste gelijkenis vertoont met zijn meester. Ook van het koetsje is niet veel meer over, het leer is gescheurd, het lak van de spatborden, terwijl uit het linker-achterwiel eenige spaken ontbreken.

„Poe, wat een dier,” mompelt Harm. „Vroeger heb ik een betere gehad. De overste heeft altijd gezegd, dat ik de beste rijder was van het eskadron.”

„Och, wat jij,” meesmuilt Henk. „Je nek is zoo gebogen, dat je geen tien pas voor je uit kunt zien.”

„Wees maar niet boos, Gijs, 't is zoo'n oude zuurpruim.”

Harm gaat mokkend in het rijtuig zitten en houdt toch vol:

„En toch was ik de beste rijder van het eskadron.”

Nu hobbelt het koetsje over de ruwe straatkeien van de Oude Delft, wordt bijna door een voorbij-razende autobus gegrepen, maar bereikt toch veilig de Buitenwatersloot. De hoeven van het paard kleppen op de weg, Henk steekt zijn pijpje op en begint aan Harm, wiens bui langzamerhand weer gezakt is, te vertellen van de moeilijkheden, die hij de laatste tijd met zijn vrouw heeft gehad. Zijn kaken gaan voortdurend op en neer en zoo nu en dan schijnt het of een slijmerige massa uit de diepte omhoog welt; dan stokt het gesprek een oogenblik, maar er gebeurt niets en alles glijdt weer terug naar zijn bron. „Mijn vrouw wil mij 's avonds geen druiven meer geven, voor ik ga slapen. Soms krijg ik nog wel een onsje, maar dat is veel te weinig.”

Harm kucht en stopt tevreden soezend in het zonnetje een nieuwe pruim achter zijn kiezen. Langzaam bewegen zich ook zijn kaken op en neer, terwijl zijn hoofd bijna in zijn schoot ligt. „Weet je, Harm, vroeger ben ik ijker geweest. We hadden zulke prachtige gewichten. Je had ze eens moeten zien! Nu krijg ik maar een onsje druiven en het gewichtje is nog rot ook!”

Harm heeft van het verhaal niets gehoord en vangt alleen het laatste woord op.

„Poe, die rotte knol ook voor de wagen! Heb je gisteren, die prachtige Bles op de Paardenmarkt gezien? Fijn hoor, fijn!”

Henk zwelt op als een woedende kikvorsch, zijn smalle mond beweegt snel op en neer, maar geen geluid komt over zijn

lippen. Dan glijdt de slijmprop weer naar binnen. „Wa . . . , wa . . . , wat heeft die Bles daar nu mee te maken?” stottert hij. „Het gewichtje is veel te licht en nu krijg ik te weinig druiven! Ve . . . , Ver . . . , verrekke Harm. Hoe weet jij met je gebogen rug en je schele oogen eigenlijk dat het een Bles is? Hi, hi, hi!! Je kon toch alleen maar z'n hoeven zien!” Henk raast door, trotsch op zijn eigen gestalte, die nog bijna geheel recht is, en blaast dan giftig in zijn pijp.

Het koetsje hobbelt voort door de groene velden; de broeikassen schitteren in het zonlicht en het karretje spiegelt zich verwrongen in het rimpelig water van de smalle vaart. De twee vrienden zien niets van dit alles. Zij kibbelen maar door, elk bezig met zijn eigen gedachten. Zelfs de broeikassen van het Westland, waar Henk's dierbare druifjes verbouwd worden, vallen hem niet op en wanneer eindelijk de gemoederen beginnen te kalmeeren, de zoetzalige warmte van de herfst van hen doordringt, dan gaan ook langzamerhand de zware rookpluimen uit Henk's steenen pijpje over in sierlijke kringetjes, die opstijgen en, tegen de blauwe lucht, boven het karretje vervliegen. De rust legt een wijsgeerige uitdrukking op Henk's verweerd oude mannetjes gezicht.

„Uitstappen, jongens,” kraakt joviaal de stem van Gijs. „Hier zullen we een borreltje pakken!”

De rust is verbroken, en Henk stapt, onder het uitstooten van kicherende geluidjes het eerst uit het karretje. Moeizaam en stijf, geholpen door de twee anderen, komt dan ook Harm op de begane grond.

Gijs gaat hen voor, door de blauw-groen geverfde deur van de vervallen kroeg.

* *

De brandewijn in de kleine dikwandige glaasjes schittert aanmoedigend in het licht van het petroleumlampje, dat zelfs overdag in dit kroegje blijft branden. Van achter de toonbank bedient een juffertje, dat, hoewel jong, toch reeds aardig aan het vervetten blijkt. Gijs schijnt hier vroeger vaak geweest te zijn, want hij onderhoudt zich amikaal met de cafehouder en zijn dochter over de oude tijd. Zoo nu en dan werpen ook de mannetjes er een woord tusschen. De brandewijn heeft hun hoofden verhit, hortend en stotend begint Harm te vertellen, hoe hij door zijn dochter uitgezonden was om eiertjes te koopen. De zeven en vijftig centen hiervoor bestemd komen uit een knoop in zijn groote roode zakdoek te voorschijn en verdwijnen vrij spoedig in het zijden beursje van het barjuffertje. Henk werkt tegen de slijmprop in zijn keel; lekt, verzot op het glinsterend vocht, met zijn oude beschimmelde tong langs zijn smalle lippen, dan komt hij ook los en polemiseert eindeloos over de werkzaamheid van zoute drop en vasaline voor verkoudheid. Maar aan alle vreugde komt een eind en wanneer de blikken pendule vijf uur aanwijst, geeft Gijs het sein en maakt het vroolijke drietal zich op voor de terugweg.

* *

Drie dagen later.

Daar gaat weer het koetsje met de vroolijke oude mannetjes, die hun tweede jeugd vieren met een uitgelatenheid, die de uitbundigheid hunner eerste verre te boven gaat.

„Marie weet van niets” giert Henk, „hi, hi!” Gisteren heb ik weer het meisje van onze meheer, Potifar noemen ze hem, geloof ik, gezien. O, wat heeft ze een lekkere beentjes. Moet je de beenen van me vrouw zien. Hi, hi, hi! Wat smaakte de brandewijn weer goed! Harm, Gijs heeft alles betaald!” Harm gromt tevreden: „Ja die Gijs dat is een goede man. Uche, uche! . . .”

* *

Het noodlot voltrok zich. Voor een zware poort hield het koetsje stil. Gijs opende grijnslachend het portier en als twee furiën uit de geschiedenis van King Lear, stormden vanuit het sombere huis de vrouw en de dochter. Voordat de mannetjes wisten wat gebeuren ging, waren zij naar binnen gesleept en viel de deur knarsend in het slot.

II. Potifar's Kerstfeest.

De grachten liggen verlaten in het licht van een enkele straatlantaarn. De ruwe keien glimmen. Een vreemd geheimzinnig leven wordt plotseling voelbaar, de verweerde bakstenen van de hooge bruggetjes schijnen oogen te hebben gekregen en de schaduwen verdichten tot angst-aanjagende grijparmen. Een vette mist stijgt op uit het donkere grachtwater, het groeit tot een witte doorzichtige gedaante, een eeuwenoud levend wezen, dat zich plotseling manifesteert in de Kerstnacht.

Een siddering vaart door Potifar heen. Hij kijkt op zijn horloge; zijn aandacht valt op de verlichte vensters, waarachter vele menschen tezamen hokken, rond om een kleurige met zilver

en sneeuw overdekte kerstboom. Het kaarsvet druipt naar beneden en stolt tot grillig gevormde pegels op de takken.

Rondom de boom zitten de kinderen aandachtig te luisteren naar het verhaal van de engelen uit den hooge, die in de kerstnacht herders van Bethlehem bezochten.

„Dansen jullie maar, gevleugelde vrouwtjes. Dans een pirouette in het witte licht van de sterren, want slechts eenmaal in het jaar geeft de Heere jullie een avond vrij. Dan hebben de engeltjes bal, de bazuinen schallen en de engel Gabriel bespeelt zijn gouden harp, gezeten op de punt van de maan.

Nu luisteren de kindertjes in de huiskamer, de dominé's in de kerk, de gerimpelde vrouwtjes in het hofje, de machinist op de trein, en de zeemansvrouw, die haar man en zoon thuis verwacht, naar de muziek der sferen.

Ieder vangt slechts zijn noot op, maar dat is niet erg, want er zijn zoo veel tonen als sterren aan de hemel.

Nu gaan Potifar's gedachten naar hen, die geen oog hebben voor de romantiek van de kerstnacht, naar de bedelaars en prostituée's, de zwervers en daklozen.

„Oliva ligt te bed. Haar kamertje is zoo kaal en haar maag zoo leeg. Zij houdt van schittering, van zijde en satijn en daarom heeft zij de muren en schoorsteenmantel met bonte veeren en goedkoop porcelein trachten te versieren.

Haar hoofd is dof, zij heeft nu geen oog voor haar geliefde sieraden, voor het kleine Pinchertje in zijn mand. Een diepe verachting voor zichzelf en de mannen, die haar bezoeken, drukt haar.

Vanavond zal zij de straat niet opgaan.”

En hij, Potifar, wat deed hij eigenlijk op straat?

Het zal me een zorg zijn, mompelt hij bijna hardop, terwijl hij verder peinst over menschen en toestanden, die nooit geweest zijn.

Het giftige groene water van de Moskwa stroomt traag voorbij, stukken hout, bananenschillen en een gescheurd boek, op welks titelblad een pikant plaatje nog juist zichtbaar is, met zich mee voerend. Potifar hangt over de brugleuning, terwijl hij zich spiegelt in het donkere water als een langgerekte, mismaakte vogelverschrikker. Met de oogen volgt hij de voorbijrijvende voorwerpen. Aan de overkant verheffen zich trots en massief de verweerde muren van het Kremlin, wier kanteelen zich scherp afteekenen op de egaal grijze lucht. Links steekt een slanke minaret hoog uit boven de huizen.

In de verte nadert iemand langs de kade. Potifar neemt zijn magere gestalte, gehuld in een grauwe looden jas, de slappe hoed een weinig scheef op het hoofd zoo terloops op, maar weet dan plotseling met een intuïtieve zekerheid, dat het Raskolnikow is, die deze middag bij de rechter van instructie Porphyryns Petrowich is geweest.

Hij herkent de grijze halsdoek, een geschenk van Sonja.

Wanneer de gestalte naderbij is gekomen, wil Potifar hem toespreken als een goed vriend, een oude bekende, maar Raskolnikow wijkt terug, kijkt hem schuw en achterdochtig aan.

„Wat wil die man? Zou Petrowich hem toch een rechercheur achter na hebben gezonden? Hij zwaait als een slaapwandelaar en loopt snel door, Potifar, verbouwereerd, achter latend.

Nu wandelen zij door de straten van Moskou, tien pas achter elkaar aan, totdat zij op de Hooimarkt komen. Het is Potifar vreemd te moede. Helder staat het geheele leven van de man, die voor hem loopt, hem voor de geest. De wroeging, geheel de tweestrijd, die hem nog te wachten staat. Ten slotte zal hij zichzelf als de dader aangeven en naar Siberie worden verbannen. Sonja zal hem volgen in het land, waar verschrikking en dwangarbeid hem wachten.

Sonja, Sonja . . . Eveline.

Hij wil dien gek, die daar voor hem loopt, waarschuwen, bij zijn schouders pakken en door elkaar schudden, om hem te behoeden voor al de ellende, die hem wacht. Maar de zwarte schim van Raskolnikow verdween in een zijstraat en was niet meer te vinden.

„Goe'n avond, Meheer,” klinkt het plotseling naast hem. Het is de scherpe stem van het aapjeskoetsiertje Gijs, die met de hand van zijn kale hooge hoed van achter het standbeeld van Hugo de Groot te voorschijn komt.

Potifar schrikt en vloekt.

„Wel, voor den donder, hoe kom jij hier zoo laat, Gijs.”

„Een laat vrachtje, Meheer, en nu sta ik hier maar even te wachten.” Gijs babbelt door over de moeilijke tijden, zijn avonturen met Harm en Henk en al wat hij denkt, dat Meheer kan interesseeren. „Mag ik u misschien naar huis rijden,” vraagt Gijs met zijn hoed in de hand, terwijl hij zijn oogen zoo innemend mogelijk door hun kassen laat rollen. Wanneer hij een toestemmend hoofdknikje van Potifar heeft opgevangen, maakt hij met een diepe buiging het portier open, dat bij deze handeling bijna uit zijn hengsels valt, en springt op de bok.

(Vervolg op pag. 15).



J. C. KUYPERS
DAMES- EN HEERENKAPPER
CORN. TROMPSTR. 19

Salon voor Scheren en Elec-
trisch haarsnijden. Verkoop
van Parfumeries van
HOUBIGANT,
PIVER, enz. enz.

Delftsche Foto-, Kino- en Projectiehandel

Peperstraat 15

Telefoon 1329

ONTWIKKELEN en AFDRUKKEN
TEGEN LAAG TARIEF

HEDEN ONTVANGEN
EEN GROOTE SORTEERING
ALBUMS

VAN HET BEROEMDE HUIS
MELINS (ZWEDEN)



ALLEEN VERKOOP VOOR DELFT

FRED. ALEX. ALBERS

LEVERANCIER van het DELFTSCH STUD. CORPS

**STAATSMIJN
PRODUKTEN**



**HYBRANDSTOFFEN
HANDEL
V.H.S. OLIEMANS**

Het adres

voor Uw koffietafel is en
blijft bij

W. G. v. d. Ham

Wij leveren U uitsluitend
eerste kwaliteit

**fijne vleeschwaren
prima kaassoorten**
tegen lagen prijs

Grootste sorteering
vleesch- en vischconserven
Verkade's artikelen
Wijnen van Kempinskie.

Bestellingen worden aan huis bezorgd
OOSTEINDE 165, TELEF. 885
FREDERIK HENDRIKSTR. 9
OUDE DELFT 111B, TEL. 157



N. V. Stoombleekerij en Chemische Wasscherij

„OZON” - VOORBURG

Telegram-Adres: Ozon-Voorburg - Telefoon Int. 778011

Wasscherij van alle soorten Goederen
Speciale Afdeling: FIJNGOED - STRIJKERIJ

Volledig tarief op aanvraag verkrijgbaar

DE FEESTWIJN

BIJ UITNEMENDHEID
IS EN BLIJFT DE

CHAMPAGNE LOUIS ROEDERER

VERKRIJGBAAR IN DE
SOCIETEIT „PHOENIX”

AGENTEN:

N. V. Hoogewerff, Chabot & Visser's
Wijnhandel Den Haag - ROTTERDAM - Arnhem

COELIJN'S

BEDRIJFS-
KLEEDING N.V.

OUDE LANGENDIJK 8
DELFT - TELEF. 569

Groote sorteering

**Laboratorium-
jassen**

IN WIT EN GEKLEURD

Onderget. maakt door
dezen bekend, dat hij ook
voor Heeren Studenten
allerlei werkzaamheden
aan Meubilair verricht.

— Vraagt prijsopgaaf. —

N.B. Verhuizingen in en bui-
ten de stad onder garantie.

Telef.: 1061
Giro: 148427

Beleefd aanbevelend,

F. M. D. v. d. Gaag,

Meubelmaker
D.S.S. Phoenix

van Bossestraat 45

Vegetarisch Hotel-Restaurant „POMONA”
DEN HAAG - Molenstraat 53 - Tel. Int. 116067*

Rustige ligging in het centrum der stad - 170 Bedden
- Stroomend koud en warm water - Huistelefoon -
Badkamers op iedere étage - Centrale verwarming -
Kamer met 1 bed van f 3.25 af - Met 2 bedden
van f 7.- af - Restaurant à la carte — GEEN FOOIEN

**TOEPOEL LEERT
BOKSEN**

TELEF. 772252 - DEN HAAG - JOH. CAMPHUISSTRAAT 165-167

ARCHSHOES EN

**WELF-
SCHOENEN**

Een wel-
daad voor
Uw voeten

Verkrijgbaar:

CHORSTRAAT 26

Telefoon 1247

W. H. Heijne den Bak

BLOEMBINDERIJ

TEL. 980

FLORAL ART

HOUTTUINEN 24^A



Fa. GEBR. VAN DER VALK
L. D. S. C.

N. V. „CEMSTO” BURG WAL 45-47

□ □ □ TELEFOON 1020 □ □ □

Het schoonmaak- en
Glazenwasschersbedrijf
voor Delft

A'DAM — HAARLEM — VELSEN — LEIDEN
DEN HAAG — DELFT — R'DAM — UTRECHT

?



AMERIKA.



10

„Een wonderbaarlijk land!“ Onze zegsman, de bekende scheepsbouwer, de President-Secretaris van „The Universal William and Boonsons Senat Ltd. Steam Corp.“ Mr. J. J. Surie staart in gedachten verzonken een oogenblik naar de rookkronkels van zijn geurige Ismalun. „Het land van den dollar heeft vele malen de wereld verstedeld doen staan, Mr. Surie!“

„Zoo meen ik het feitelijk niet. Het merkwaardige is, dat Amerika door de vrouw veroverd is geworden.“

„Een ideaal land dus!“ haasten wij ons te zeggen, onwillekeurig denkend aan de voortreffelijke scheppingen van een Corregio of een Titiaan.

Even richt de heer Surie zijn staalblauwe oogen, welke hem als een man met een scherpe kijk op de gebeurtenissen, die nog komen moeten, verraden, op onzen jongsten redacteur. „Well. Ik begrijp U. U klampt zich nog vast aan de klassieke voorstelling van het vrouwelijk schoon. Toegegeven, alle vrouwen in America are not so very lad; integendeel, de prohibition heeft hier veel goeds verricht. Maar eh . . . wat zien wij hier? Een rechtsgeleerde vertelde mij, dat een vrouw altijd een proces wint, wanneer zij in het strijdperk treedt.“ „Aha! Niet voor niets dient dus de vrouw de Justitie tot symbool.“

„Geen gunstig symbool, wanneer ge van een rechtvaardig oordeel verzekerd zoudt willen zijn, Mr. Huygens!“

„Een vrouw kan toch niet winnen, wanneer de bewijzen tegen haar zijn? De wet kan toch niet verdraaid worden?“

„Juist! Dat is de kern, waar alles om draait, zij wint omdat zij nu eenmaal vrouw is! Van deze machtspositie maakt zij nu heel handig gebruik . . . of liever gezegd misbruik . . .“

Een zorgelijke trek op het nog jeugdige gezicht van den machtigen groot-industrieel verbodt ons nader op dit onderwerp in te gaan. Het was de heer Surie zelve, die na een stilte, het woord hernam.

„Vergeet U niet, dat in Amerika woorden als Sex-appeal en grammar zijn uitgevonden.“

„Wij dachten in Germany, Mr. Surie!“ glimlacht onze verslaggever van Sport en Spel, „in '23 hoorde ik het eerste woord al op de banen van Grün und Weisz bij de onderlinge.“

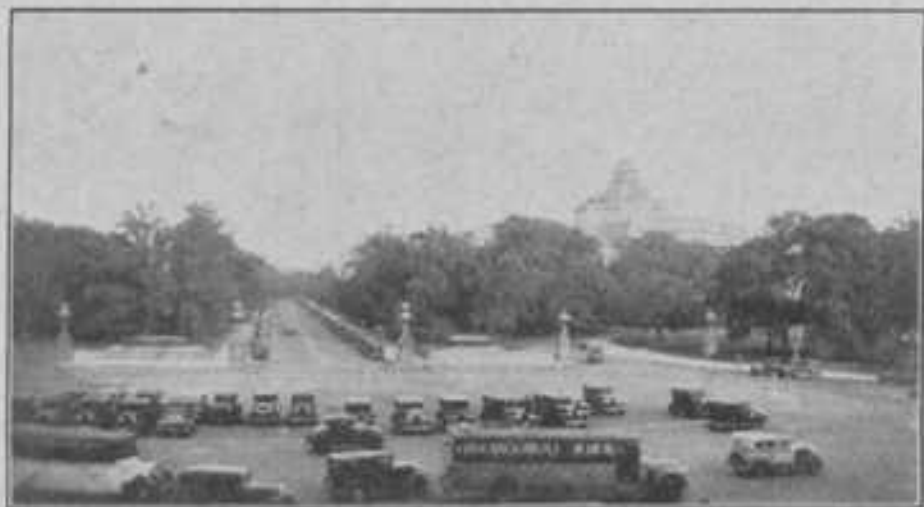
„You are right, Mr. eh . . .?“

„Kauffmann.“

„Alright, Mr. Kauffmann. Amerika en Deutschland hebben geloof ik veel overeenkomst. Barbaren nietwaar?“

„Amerika heeft op 't oogenblik toch zeker zijn groote mannen. Een Lloyd Wright, een Richard Neutra, een Dick Brate, Upton Sinclair, Sinclair Lewis, een Barretje Pot, zoovelen!“ Een lichte handbeweging van den autodidact brengt ons tot zwijgen.

„Goed, Deutschland heeft ook zijn groote mannen, isn't it? Maar het blijft een onbeholpen volk. Amerika heeft tenminste dit voor, dat het van de Latijnsche cultuur, door de talrijke



Washington.
Delicious sight from the
Capitol.
Notice the cars!

Italianen gebracht, ruimschoots heeft kunnen profiteren. Zoo hebben zij uiterlijke beschaving gekregen en een flinke dosis eigenwaarde.“

„U hebt Amerika nog onlangs per Statendam bezocht, nietwaar mijnheer Surie?“

„Ja, ik was er voor een korte zakenreis.“

„U was er voor een bezoek aan enkele fabrieken?“

„Behalve een Ford-fabriek in New-York heb ik er geen één gezien.“

„Dus U hebt zich er niet van kunnen verzekeren of de Amerikaansche Zwaar-industrie op elk oogenblik omgezet kan worden in een oorlogs-industrie in verband met het buitenwerking treden van het moratorium?“

„Tot mijn groote spijt heb ik niets met eigen oogen kunnen zien, maar wel ben ik er van overtuigd, dat Amerika, evengoed als elk ander land zijn industrie op deze basis heeft ingesteld. U moet niet vergeten, dat Amerika bovendien reeds heel wat levert aan China en Japan.“

„De werkloosheid zou dus minder geworden zijn?“

„Om de waarheid te zeggen, van depressie heb ik weinig gemerkt. De bioscopen en cabarets in de Broadway waren elke avond overvol.“

„Lijden wordt in stilte geleden,“ merken wij bescheiden op. „In stilte, O! Yes . . .“ De scheepsbouwer tuurt even door

RUSLAND.

Willem Barendz. en Heemskerk! Wij zijn wat trotsch op hen, die den wereld eens en voor al hebben getoond, wat Hollandsche durf en doorzettingsvermogen beteekent.

De redactie prijst zich gelukkig de abonné's van haar blad een interview te mogen aanbieden van twee Nederlanders, die nu, in hun tijd, al een zekere vermaardheid hebben verkregen, omdat zij tot de eersten gerekend moeten worden, die den moed hebben gehad, tot binnen de muren van het ijzige Kremlin door te dringen!

Om geheel vrij in hun uitlatingen te kunnen zijn verzochten de vorschers ons, omdat zij anders moeilijkheden met de G.P.O.e. vreesden, hunne namen geheim te houden.

Een verzoek, dat wij gaarne eerbiedigen.

„U reisde dus via Berlijn, Warschau naar Petrograd?“

Een glimlach speelde om de monden van onze zegslieden.

„Leningrad, mijne heeren?“

„Juist, hoe dom om zich zoo te vergissen!“

„Uw vergissing is logisch. U bent immers nog volkomen ingesteld op Europeesche zeden en gewoonten. De verandering van de naam van deze prachtige stad beteekent meer dan een verhangen van een naambordje. De revolutie schiepte hier een nieuw gedachtenleven.“



Russian Communists.
Russische Kommunisten.
Communistes Russes.

„U gelooft inderdaad dat het gedachtenleven daar veranderd is. Men spreekt van alles, dat hier onhandig gebeurt, dat gaat op zijn Russisch. De Russische hersenen zijn toch traag gebleven.“

„Inderdaad, wij moeten toegeven, dat de gemiddelde Rus niet veel organisatietalent heeft, maar toch, men heeft de wil om alles beter te maken dan wat het tot nu toe was. En vooral, men denkt zich werelddhervormer te zijn. Het communisme zal de wereld beter maken.“

„Nu, ze hebben genoeg geleden om zich tot werelddhervormers te kunnen beschouwen, maar denkt U, dat er iets van die heele Russische Staat terecht komt.“

„Het groote voordeel in Rusland is, dat op 't oogenblik vrijwel iedereen even arm is. Men leeft nog steeds in den toekomst. Maar alleen dan kan Rusland blijven bestaan, wanneer de boer meewerkt. Met de landbouw valt of staat dit onmetelijke rijk.“

„Hoe was vroeger de toestand?“

„Aanvankelijk was de boer de lijfeigene van de grondbezitter. Later, met de wetten van Alexander de Derde, werd den boer zelf grond gegeven. Van den aanvang af was het den boer er om te doen zich zelf en zijn familie te voeden, zijn producten gingen naar de naaste omgeving. Van de wereld zelve trok hij zich verder weinig aan. Maar nu er na de revolutie met koortsachtige haast gewerkt is aan de industrialisatie van het land, kwam men aan alle kanten voedsel te kort; de steden werden over en over bevolkt.

Nu heeft, tot dusver, de Rus in de stad zijn lot geduldig gedragen, in het besef, dat een andere staat de toestand niet beter zou maken. Een bekend feit is echter: wie honger heeft is ontevreden. En ontevredenheid van de massa is een grooter gevaar dan een oppositie in de eigen partij.

De groote moeilijkheid is, dat zelfs de kolchoz-bedrijven niet al te veel van het communistisch begrip zijn doordrongen, dat het noodzakelijk is de maximum hoeveelheid graan aan den Staat te leveren. Rusland heeft dus steeds een voedseltekort. Nu ziet men wel op foto's met welke moderne middelen men hier het land bebouwt. Vliegtuigen bezaaien het land. Maar een kind kan begrijpen, dat bij de minste wind, van zaaien niets terecht komt. Men ziet ook dikwijls prachtige dorschmachines afgebeeld. Maar de Russische boer heeft er nog zeer weinig verstand van behoorlijk met zoo'n machine om te gaan. Dan nog iets, wat goede organisatie ernstig in den weg staat. Het

Our correspondent amidst
Russian hungerchildren.
Unser Sonderberichterstatter
mit Russischen Hungerkindern.
Notre correspondant en circle
des enfans Russes de faim.



Vervolg Amerika.

het hoge raam van ons redactie-bureau naar de sombere December-lucht. „In Subways en onder de bruggen wordt veel geleden. Dat is heel treurig. Amerika heeft geen werklozensteun. De menschen moeten dag in, dag uit, zelf maar hun eten bij elkaar zien te schooieren. Velen gaan er dood. Vooral het afgelopen jaar was de sterfte groot. „Ein grosser Abgang” noemde Ludendorff dat in zijn aardig werk over de wereldoorlog.

Maar tja, men zou ook kunnen beweren „natuurlijke selectie” en, vergeet U niet, Amerika heeft pas een periode van ontzaglijke bloei doorgemaakt, het is niet te verwonderen, dat de inzinking des te heviger is. Men was eenvoudig verblind door de reusachtige winsten, die elk bedrijf de menschen in de schoot wierp. Dat door winstbejag de winst zelve fictief werd, begreep men niet, of liever gezegd te laat. Het feit toch, dat men zulke belachelijk hoge huizen bouwde, eenvoudig uit zucht tot reclame, laat ons duidelijk genoeg zien, dat er eens een catastrofe moest komen! — Welnu de catastrofe is er, en velen, die betere dagen gekend hebben, staan nu aan den zelfkant van het leven.



Manhattan.
A beautiful view on the sky-scrapers, taken from the steamer.

Niettemin, er zijn belangrijke dingen, die ons doen hopen, dat in Amerika spoedig herstel zal intreden. In de eerste plaats zal men veel van de harde les geleerd hebben. In de tweede plaats, Amerika is een protectionistisch land, dat echter gesplitst is in talrijke gebieden, welke onderling het begrip vrijhandel huldigen.”

„Mogen wij U nog eens inschenken, Mr. Surie?”

„Neen, dank U.”

„U bent toch niet voor prohibition?”

Even glimlacht de bekende owner van het Tijn Uilenspiegel Yacht. „Ik heb altijd mijn maat weten te houden. Maar die prohibition: een gek ding. In Europa maakt men zich over dit feit de raarste voorstellingen. Men zegt, de misdadigheid zou hierdoor zoo enorm toegenomen zijn. Ik geloof eerder, dat zoiets te wijten is aan de omkoopbaarheid van de rechterlijke macht. De prohibition op zichzelf is een zegen voor de z.g. minderheidsbevolking. Statistieken bewijzen, dat het aantal Indianen groter is geworden.”

„Kunt U ons nog iets over de negers vertellen.”

„Och!, de kloof tusschen black and white is nog niet overbrugd, maar in het Noorden merkt men daar weinig van. In de dancings is alles gemengd.”

„Zoo, zijn er dancings in Amerika!”

„Ja, maar men mag er uitsluitend dansen met dames die tot het etablissement behooren.”

„Een soort bordeel dus?”

„In het minst niet, maar van een echtpaar gaat 's avonds de vrouw naar haar club, de man zoekt zijn plezier met wat te dansen, de dancings bieden hem gelegenheid daartoe.”

„Er is dus geen gezinsleven?”

De heer Surie beantwoordt onze vraag met een schouderophalen. „Het Amerikaansche leven is zoo gecompliceerd. Ik zei U al: een wonderbaarlijk land.”

De heer Surie keek even op zijn horloge.

„U hebt het zeker tegenwoordig erg druk, Mr. Surie?”

„U weet, wij zijn bezig aan het plan Franken.”

Wij begrepen, dat wij den heer Surie niet langer met onze vragen mochten lastig vallen.

F. J. H. P.



Mr. van Hasselt, a famous millionaire, travelling abroad, also by the „Statendam”. He is engaged to the lovely Miss Dorothy Elderson, second daughter of the Duke of Waterland and Lady of the Hague.

Vervolg Rusland.

vervoer per spoorweg is uiterst slecht geregeld. Herhaaldelijk loopt op een traject een locomotief warm. Wij maakten mee, dat men, om zoo'n locomotief af te koelen, eenvoudig zand op de zuigerstangen wierp! Dat een trein dus eens op tijd is, is een bijzonderheid.”

„Hebt U eigenlijk veel gemerkt dat het communistisch begrip gehandhaafd wordt?”

„Om U de waarheid te zeggen, wat de bolsjewistische staat is, weten de leiders waarschijnlijk zelve niet. Men zegt, dat de huidige toestand alleen een overgangsstadium is.”

„Hebt u fabrieken bezocht?”

„Vele; men staat verbaasd over de reusachtige werken, welke in een korte spanne tijds zijn ontstaan. Te verwonderen is dit echter niet. De meeste industrieën kunnen gemakkelijk in oorlogswerkplaatsen veranderd worden. Dat is ook het doel van die snelle industrialisatie.

„U denkt dus dat de industrialisatie overhaast gebeurd is?”

„Ja, voor een gezonde ontplooiing van de krachten, welke in het volk sluimeren, acht ik dit zelfs gevaarlijk, omdat de behoeften van het volk volkomen verwaarloosd worden.”

„Is er reeds klasseverschil in Rusland merkbaar?”

„Merkwaardig genoeg, ja, en juist daar, waar men het in het minst zou denken! Ik bezocht eenige theaters en bioscopen, en zag tot mijn groote verbazing, net als bij ons, drie rangen. Op de eerste rijen zaten keurig gekleede leden van de Communistische Partij en achter in de zalen stonden in lompen gehulde lieden. Op een Westerling maakt zoo iets een zonderlinge indruk. Nu is echter dit wel waar, een Rus is van oudsher gewend aan de schrilste tegenstellingen. Men ziet nu nog de mooiste salonrijtuigen van de Trans-Siberische Spoorweg en vlakbij krioelt een uitgehongerde en uitgeteerde menigte.”

„Is er nog veel vertier in de steden?”

„Zeker. In Moskou en Leningrad kan een vreemdeling zich wel vermaken. Alles is echter voor een vreemdeling vrijwel onbetaalbaar. Een biertje kost ongeveer één roebel, dat is f 1.25. Men kan echter voor een dollar 15 tot 20 roebel krijgen op de vrije markt. De menschen zijn er n.l. gebrand op vreemde munt. Zij kunnen dan in de *Torgsinn*, de winkels voor vreemde delingen, voor gewone prijs, schoeisel etc. koopen. Maar zulk geldruil is natuurlijk ten strengste verboden.”

„Gebeurt den vreemdeling bij ontdekking iets akeligs?”

„Neen, men houdt den vreemdeling voor een domoor of wat dan ook.”

„Dus de Rus krijgt de straf?”

„Ja, het is diefstal, en op diefstal staat de doodstraf. De straffen in Rusland zijn zoo geregeld: hoogstens 10 jaar in de gevangenis, voor ergste feiten verbanning naar Siberië, of de kogel.”



Kindergarten.
Judenheim.
Jardin des Enfants.

„Toch gebeurt zulk een geldwissel?”

„Men riskeert natuurlijk alles in een land, waar de nood zoo hoog is.”

„Is inderdaad de nood zoo hoog, als men wel zegt?”

„Ja, als voorbeeld mag dienen, dat ik eens in groote moeilijkheden kwam te verkeerren, omdat ik een arme magere hond een stuk brood toewierp. De bevolking nam door dit feit een zeer vijandige houding tegenover ons aan!”

„Is de bevolking overigens vijandig gestemd tegenover den vreemdeling?”

„Absoluut niet. Nu is het een feit, dat vooral bij ons Nederlanders sterk is, een ander volk altijd beter te willen zien dan het eigene. Dat ligt voor den hand, men kent de slechte karaktereigenschappen van zijn eigen bevolking het beste. Ik heb in Rusland allergenoeglijkst met Russen een biertje gedronken.

„Kon U met de taal overweg?”

„Sommigen kenden wat Duitsch uit krijgsgevangenschap, overigens moesten wij ons behelpen met enkele teekens. En vooral, men lachte veel.”

„Is het waar, dat het gezinsleven in Rusland volkomen ontvriecht wordt?”

„In Europa heeft men zich hierover de vreemdste voorstellingen gemaakt. De opvoeding van het kind is één van de grootste zorgen der jonge republiek. Wanneer de man en de vrouw al hun aandacht aan hun werk op de fabriek moeten schenken, dan mag de jeugd niet verwaarloosd worden. Kleuterhuizen, bieden de mogelijkheid de jeugd in goede banen te leiden.”

„In communistische banen!”

„Moi! dat is niet zoo gek.

F. J. H. P.

„THE LOMBARD HAT”

EEN PRIMA HOED
VOOR F 8.50*W. Crown*TELEFOON 484
PEPERSTRAAT 7MANTELMAGAZIJN
„DE DUIF”
CHOORSTRAAT
DELFT

OPRUIMING

„Au Condor”

Plein 8
Den HaagProbeert nu de juist
ontvangen„ALBINO”
SIGARETTENEen volle cigarette
Prijs 1½ ct.Op de Societeit Phoenix
verkrijgbaarHoutepin
SchoenenHIPPOLYTUSBUURT 29A - DELFT
TELEF. 1404 GIRO 24179**Moccasin
SHOES**LUXE SCHOEISEL
lets apart voor lagen prijsSTEUN SCHOEISEL
Uiterst gemakkelijke pasvorm

PORTWIJNEN

SHERRY

MADEIRA

B. A. VAN DE VEN & Co.

WIJNHANDELAREN

WIJNHAVEN 11 — TELEFOON 78

H.H. STUDENTEN! die dagelijks naar de gebouwen der
T.H. in den Wippolder moeten:Het adres voor het gebruiken
van Uw **12** uurtje is

Café „DE KROON”, H. Govertkade 1

TELEFOON 1447

Aanbevelend,
J. A. VAN DER HOEVEN**UNGER'S
BOTERSPECULAAS**

Hofleverancier



IN LUXE BLIKJES

INHOUD 1 POND
PRIJS F 1.—

Corpsleverancier

**KARAKTERISTIEKEN**VAN DE MEEST GEBRUIKTE
PHILIPS RADIO LAMPEN**GRATIS**J. V. BERGMAN
HIPPOLYTUSBUURT 22**DODGE GARAGE**

M. J. v. D. KRAAY TELEFOON 41

VOOR DE OUDE GARDE, VAN OUDS, TINUS V. D. KRAAY

VERHUUR VAN LUXE AUTO'S

NOORDEINDE 40

LAAT UW
VEREENIGINGSDRUKWERK
STEEDS VERVAARDIGEN BIJ
de drukkerij van:

Elke order wordt direct gereed gemaakt.

De Spiegel

KLEERMAKERIJ
DELFTJOH. GRABIJN
OUDE DELFT 190
TELEFOON 512HEDEN VOORRADIG EEN GROOTE SORTEERING
NIEUWE STOFFEN VOORWINTERJASSEN
DEMISAISONS
COSTUMESSTALEN ZENDEN WIJ GAARNE TER INZAGE
ZONDER VERPLICHTING

TECHN. HOOGESCHOOL

In afwijking van het programma der lessen zal de Kerstvacantie aanvangen na afloop van de namiddaglessen van Zaterdag 17 December 1932.

Laatste dag van de vacantie is Zaterdag 7 Januari 1933. In verband met de viering van den gedenktag der Technische Hoogeschool op 9 Januari zullen echter de lessen eerst worden hervat op Dinsdag 10 Januari.

Voor zoover de examens op 17 December nog niet mochten zijn afgelopen zullen zij worden voortgezet in de week 19—24 December 1932.

De promotie tot doctor in de technische wetenschap op Dinsdag 13 December, van den heer A. van der Neut, geschiedde „met lof“.

Private promotie.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap zal de heer Willem Marinus Marie Pilaar, Scheikundig Ingenieur, op Maandag den 19-den December, des namiddags van vier tot vijf uur, in de vergaderzaal van den Senaat, Oude Delft No. 118, tegenover eene commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool, een proefschrift en stellingen verdedigen, beide goedgekeurd door den Promotor Prof. dr. J. G. Sleswijk, arts.

De titel van het proefschrift is: „De hygiënische beteekenis van automobieltassen“.

De Rector Magnificus,
J. A. GRUTTERINK.

Roosterwijziging.

In den lesrooster 1932—1933 worden de volgende veranderingen aangebracht, geldende na de Kerstvacantie:

Colleges van Prof. dr. J. G. Rutgers: Maandag 9—10, C₁, W₁, S₁ wordt verplaatst naar 10—11.

Maandag 10—11, W₁ wordt verplaatst naar 11—12.

Colleges van Prof. dr. C. H. van Os: Maandag 1—2, C₁, W₁, S₁ wordt verplaatst naar Woensdag 9—10.

Colleges van Prof. dr. M. de Haas: Maandag 1—2, T₁, N₁ wordt verplaatst naar Vrijdag 1—2.

Colleges van Prof. dr. F. Schuh: Maandag 11—12, W₂ wordt verplaatst naar 1—2.

Maandag 1—2, W₃ wordt verplaatst naar 11—12.

Colleges van Prof. dr. C. Zwickler: Zaterdag 10—11, C₁, B₁, N₁ wordt verplaatst naar Maandag 1—2.

Colleges van Prof. ir. A. J. ter Linden: Zaterdag 9—10, W₁, S₂, E₂, N₁ wordt verplaatst naar 11—12.

Colleges van Prof. ir. J. Muysken: Zaterdag 10—11, S₁, E₁ wordt verplaatst naar 11—12.

Colleges van Prof. ir. P. Landberg: welke moeten worden toegevoegd:

Maandag 1—2 } Spinnen en weven T₂, W₃, zaal 112.
Zaterdag 10—11 }

Colleges van Prof. L. A. van Royen, welke vervallen: Zaterdag 11—12 C₂^x, B₂^x, T₂, W₃, S₄^{bxx} Houtbewerking.

De colleges Mechanische Technologie zullen gegeven worden op Zaterdag en wel:

van 9—10 } Voor W₁, S₁, E₁, N₁.
10—11 }

van 11—12 voor W₃ (Gieterij).

in de zaal 106 van het Gebouw voor W. en S.

De Secretaris van den Senaat,
J. G. RUTGERS.

Economisch Privatissimum van Prof. dr. J. A. Veraart, cursus 1932—1933.

Derde lijst van voordrachten.

Woensdag 8 Februari 1933. Inleider: Jhr. A. C. D. de Graeff. Onderwerp: Ideeën van Walther Rathenau.

Woensdag 5 April 1933. Inleider: H. R. Monteiro. Onderwerp: De grondslag van het geld naar de opvattingen van Prof. Goudriaan en Prof. C. A. Verrijn Stuart.

Woensdag 26 April 1933. Inleider: F. L. Postel. Onderwerp: De moeilijkheden van Japan als producent.

Woensdag 3 Mei 1933. Inleider: W. van den Berg. Onderwerp: Kan verlaging van arbeidsloon dienstbaar zijn aan oplossing der crisis?

Woensdag 10 Mei 1933. Inleider: I. Dufour. Onderwerp: Kapitaalvorming in de groot-onderneming.

Woensdag 17 Mei 1933. Inleider: G. H. Berenschot. Onderwerp: Georganiseerde Distributie.

Zie verder „de Spiegel“ van 11 Nov.

BOEKBESPREKING

BED EN WERELD.

Door Jo Otten.

Met bijzonder veel genoegen vestigen wij de aandacht op het kleine werkje. „Bed en Wereld“ van Jo Otten, dat reeds in de nummers van de Stem, onder redactie van de welbekende Dirk Coster, gedurende de maanden van Juli tot en met October, is verschenen.

Wij hebben niet de indruk gekregen, dat de Heer Otten hier een grootsche litteraire daad beging, maar wel gaf hij ons een vlot leesbaar (in tegenstelling met de onuitstaanbare artikelen van Menno ter Braak) vloeiend geschreven proza-gedicht, wier kleurige fantasieën en angstaanjagende overpeinzingen de lezer tot aan het einde weten te boeien.

Voor zoo ver ons bekend is dit het eerste werkje van den Heer Otten en wij hebben dus geen vergelijkingsmateriaal voorhanden, maar wel springt reeds direct de sterke, bijna slaafsche afhankelijkheid van de oorspronkelijke geschiedenis van Iwan Goll, die Euroko (Stervend Europa) duidelijk in het oog. De methode van het meervoud, d.w.z. het achter elkaar plaatsen van tientallen analoge beelden om een diepe indruk, bijvoorbeeld van de verschrikkingen van de ziekte in de hospitalen, teweeg te brengen, is hier zonder meer overgenomen. Vele passages wekken zeer directe herinneringen aan het beroemde Stervend Europa in ons, en ook de gevoelsgrond verschilt slechts weinig van de droefgeestige met fantasie bezwangerde loomheid, die aan de bewogen visie eener ondergaande wereld in het werk van Iwan Goll ten grondslag ligt. Toch willen wij het den schrijver over deze feiten niet te lastig maken, omdat het resultaat zulk een prettige lectuur vormt en hier wordt wel weer bewezen dat soms de zoon van een groot vader juist door de treffende gelijkens, bij de omstanders sympathie weet te wekken.

Eén opmerking moet ons nog van het hart, namelijk over het punt, waar het Jo Otten niet voldoende gelukt is, de meester te imiteeren.

Het boekje begint zoo goed met eenige scherp omlinjende beelden van Boudelaire en de Quincey, maar langzamer vervagen zij tot een lugubere obsessie van ziekte en dood. Dan zijn zij niet meer zoo scherp, zoo zuiver afgewerkt en dit vermindert hun effect. Dikwijls wordt een fantasie voor hij goed en wel gevormd is, al weer door een andere verdrongen. Nog rest ons de viezelig rose kaft van het boekje te vermelden en de uitgevers maatschappij Van Loghum Slaterius, die evenwel op uitmuntende wijze het lettertype verzorgd heeft.

HO.

REPETITOREN



ELECTROTECHNIEK bij Ir. Ch. L. van Weynsbergen assistent T.H., Choorstraat 49.

ENGLISH CONVERSATIONAL LESSONS f. 1.— per hour by Mr. William W. Davidson, van Leeuwenhoeksingel 27 — Delft.

WISKUNDE. ALG. en BIZ. NATUURKUNDE, THERMODYNAMICA, KL. VIERKANTEN, HYDRAULICA, MECHANICA, BOUWKUNDE, THEORIE van MAXWELL, FUNCTIELEER bij O. Donker, Nieuwelaan 40, Delft.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE, NATUURKUNDE, THERMODYNAMICA, THEORETISCHE MECHANICA EN KINEMATICA bij Ir. J. Kropveld, w. i. en cand. wis- en natuurk., de Vliegerstraat 32b, Rotterdam.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij A. Th. Sedee, Leeraar Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag, tel. 775264. (Van station H.S.M. te bereiken met buslijn R.)

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Mej. P. Blok, Leerares M. O. Voorstraat 63, Delft. Tel. 195.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

Wiskunde, natuurkunde, mechanica, ELECTROTECHNIEK, wisselstroomtheorie, theorie van Maxwell, constructie, enz. WERKTUIGBOUWKUNDE voor E₁, E₂ en E₃, Metallografie bij Ir. S. HEKSTER, Oude Langendijk 1^B.

WISKUNDE, NATUURKUNDE-MECHANICA EN ELECTRO, TECHNISCHE VAKKEN bij Ir. H. W. G. van Gils, Hof van Delftlaan 52, Delft, tel. 1750.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.



SPEELGOED

Fel flitsen de lichtreclames, in sierlijke krulletters: rood, groen en diep blauw, uit-aan in regelmatige tusschenpoozen: „Chez Leo”.

Flauw dringt muziek naar buiten door, en maakt de stemming van onbezorgd en ongedwongen genieten voelbaar tot op de koude, donkere straat, die in dit nachtelijk uur geheel verlaten is. Slechts af en toe knarst een taxi voorbij, waarin een spiedende chauffeur een buit zoekt; dronken provincialen, afgeleefde Oud-Indische Gasten, cynische Lebemänner, zij allen zijn hem welkom, en worden voorkomend, doch met een nauw verholten gretigheid in zijn voertuig geladen.

Voor den pompeuze ingang van de Bar staat een oud moedertje met een mandje bloemen. Ze probeert ze te verkoopen aan de rijke heeren en dames, die naar binnen gaan; maar meestal wordt ze met een snauw weggestuurd, en maar heel zelden drukt een gulle, goedmoedige uitgaander een paar geldstukjes in haar oude, gerimpelde hand. Dan beeft ze van ontroering: „dat God het U loone”, murmelt ze met een stem, die dik van tranen is en met haar dankbare oude-vrouwjes oogen kijkt ze de weldoener na, die al spoedig om de hoek van de deur verdwijnt, en door de goud-gegalonneerde portier naar binnen wordt geleid.

Dan denkt ze terug aan vroeger. Ja, vroeger . . . toen ze nog een jong, mooi meisje was, dat in dure japonnen, met rijke heeren door deze zelfde zware, luxueuse deuren haar Paradijs betrad; toen hier ook een oud vrouwtje stond, dat bloemen verkocht, en God weet welke droomen had van haar jeugd, die haar in overmoedige vreugde temidden van al die kostelijke weelde had gebracht, met even rijke vrienden . . .

Maar ach, die tijden waren voorbij. Nu was alles grijs en troosteloos. Een zoon had ze ook gehad. „Gehad,” zei ze altijd, als men er haar naar vroeg. Hij leefde nog, maar hij had zijn moeder veel verdriet gedaan, en al sinds jaren had zij hem niet meer gezien. Voor haar was hij dood. Een harde trek komt om haar murmelende mondje. Een prachtkans had ze hem gegeven: portier had hij kunnen worden, (hij was een forsche, sterke kerel) en een mooi rood uniform had hij kunnen dragen, met groote blinkende knopen; dat had ze weten te bereiken door een oude kennis, die met chocolade ventte in een gedistingueerde nachtgelegenheid. Maar neen, de slampamper was zijn eigen weg gegaan, en zwalkte nu God-weet-waar rond; was hij misschien koloniaal geworden, of verbraste hij zijn goede geld in smerige zeemanskroegen in deze of gene havenstad. Zij wist het niet, toch zou ze haar jongen nog wel eens willen terug zien, denkt ze, hoewel hij een koppige domoor was geweest. Stil tuurt het moedertje in haar mandje met bloemen: rozen, veel rozen, en een enkele vorstelijke sneeuw-witte chaysant, die trotsch opduikt uit het warmroode fond . . . Ze schrikt van de piepende remmen van een luxueuze Minerva, die vlak bij haar stil houdt. De chauffeur zwaait met een breed gebaar het portier open, om een groepje vroolijke fuifnummers het uitstappen te vergemakkelijken. Met een elegant-tastende pas zet zich een keurig geschoeide voet op de treeplanken, een scherp aristocratisch gezicht vertoont zich; dan wordt met een vreemd-onhandige zwaai de rest van het lichaam naar buiten gewerkt . . . Het moedertje schrikt even; een houten been. Zelig. Zeker gevochten, denkt ze.

De Heer staat op het trottoir en ongeduldig wachtend op zijn makkers, tikt hij met zijn bamboe badijntje tegen zijn houten voetstuk. Lang wordt zijn geduld niet op de proef gesteld: kweik springt een zelfbewust uitziend jongmensch naar buiten, een sigaar in de mond. Hij zet de hoed, die hij bij het uitstijgen in de hand heeft genomen weer op zijn hoofd: „Tik,” zegt het, en als hij zich langs de kin strijkt om zich te overtuigen, dat hij „Cleans haven” is, maakt dit een geluid als van een schaaft op harsig eikenhout.

Arme jongen, denkt het moedertje, een houten hoofd. Echt jammer. Wat een voordeelige verschijning anders! Ze durft hem geen bloemetje aan te bieden, hij ziet er zoo stuursch uit, vindt ze.

De houthoofdige begint ondertusschen een gesprek met zijn houtbeenige kameraad, en kijkt hem met zijn glazige oogen star aan. Net een Joop Klaassen, denkt het vrouwtje en ze moet toch wel heel eventjes lachen.

Een vriendelijk, goedmoedig gezicht kijkt (hij heeft zijn hoed maar in de taxi laten liggen) boven een correct gesneden jas, uit het portier, doch verder geheel sans gêne, komt een derde pretmaker zich voegen bij het groepje op de stoep. Wat een goed en edel Heer moet dat wel zijn, denkt het vrouwtje, en

vertrouwend op zijn vriendelijk lachen biedt ze hem een bloempje te koop. „Welja, moedertje”, hoort ze hem zeggen, en met een bosje van vreugde houdt ze haar hand op, voor de gift van de edelmoedige man.

Daar voelt zij het muntje in haar hand, zij durft niet te kijken . . . zou het een dubbeltje zijn? Misschien een kwartje? Even beroert de hand van de geveer de hare: koud, hard, bloedloos. Zij gilt van angst, rinkelend valt het muntstukje op de grond, rolt onder de auto. Hout, hout, suist het in haar hoofd. Een houten hand . . . Zij is nog half verlamd van de schrik. De engerd! . . .

Bevende nog, grabbelt ze in het straatvuil, om haar verloren schat terug te vinden.

„Laat maar vrouwtje, hier heb je al een nieuw kwartje,” hoort ze een stem; en als ze opkijkt, ziet ze een vroolijk lachend student, die haar een geldstukje in de hand drukt. Dat is me een oolijkerd, zegt ze in zich zelf, zoo'n ouderwetsche, hoor, die zet me daar onder het binnengaan een groote wassen neus op, om niet herkend te worden!

De auto is nu leeg, ons moedertje een kwartje rijker, evenals de chauffeur, die op het gevallen geldstukje zijn voet had gezet; en de vier Heeren gaan in de beste stemming de zaal binnen. Met kirrende kreetjes van blijdschap worden ze ontvangen door de drie zusjes, dochttertjes van Leo, de chef van de bediening, hun vriendinnetjes, die voor hen de groote attractie vormen van dit nachtcafé! Ru, de zachte, de teedere, maar die toch zoo hartstochtelijk minnen kan; met de lieve, zachtglanzende oogen en de aschblonde haren; Ro, de dartele, de uitgelatene, die geen oogenblik de ernst van het leven wil begrijpen, maar die ronddansen moet, en die door haar onbegrijpelijke lichtzinnigheid haar vader tot wanhoop brengt! Wee de arme, die met haar een ernstig gesprek wil voeren! Zoo hij al wil spreken over de liefde of over de laatste schilderijen van Picasson, met een luide schaterend lach worden hem de haren in wanorde gebracht door de fijne, immer speelsche vingers. „Malle jongen, waar denk je toch over?” en weg dartelt Ro, naar nieuw leven, nieuwe vreugde.

Ri, de ernstige, met de droeve, bedrogen oogen; de aristocratische vrouw, bij wie ge kunt uitweenen al Uw kleine droefnissen, Uw teleurstellingen, Uw woede.

Nooit wordt ze moe te luisteren. „Arme jongen,” zegt ze, en neemt Uw hoofd in haar handen. U ziet haar in de oogen, de peilloos diepe, in wier bodem zoo alomvattend begrijpen van het leed der wereld besloten ligt.

Heisa! De lichten flikkeren fascinerend, zwoel is de muziek, diep-geel de stem in de doorvallende stralen. Op de parketvloer beeldt een lenige Spaansche de hartstochten van haar volk uit; Ri, Ro, Ru, de ziel van hun groepje, van de Bar; van de geheele wereld. Een cultus van de vreugde . . . Een doorschijnend glazen ballon zakt door de zoldering, de contouren worden wazig, en vervormen dan tot grillige arabesken in het kunstig geslepen glas, de muziek verwoedt tot een rauw en ongecultiveerd geraas . . .

„Hot-Jazz”, zegt Ro, en springt uitgelaten rond.

„Heelalskreet,” zegt Ri.

„Zullen we dansen?” vraagt Ru teeder.

De houtbeenige verrijst galant, en hompelt in de razende cadans met Ru door de lichte, zonnige ruimte . . .

En dan: het spel . . . „Leo, de kaarten!”

Met verbeterde gezichten, abrupte bewegingen, pijnigende hersens: teleurstelling, wanhoop, overmoed zelfs: een bonte markt van menselijke gevoelens . . . Koortsachtig gaat het voort, het geld rolt, rolt van den een naar den ander, tot het in de zakken van de barman terecht komt, die listig is, en bedreven in het spel . . .

Vaal worden de gezichten, die eerst rood waren van opwindning. Het begint te dagen, flauw licht valt binnen door de gordijnen. Maar het spel gaat voort . . . mechanisch zijn de bewegingen, klinken de stemmen . . .

„Weg, alles weg . . .!” een rauwe kreet klinkt hol op in de leege ruimte, en wanhopig laat de houthoofdige het gezicht op de tafel zinken.

„Maar speel verder, speel toch verder!” sist dringend en ongeduldig de barman, en loenst begeerig naar het houten hoofd.

Een oogenblik begrijpt de ongelukkige hem niet; dan dringt de bedoeling van dit monsterachtig voorstel tot hem door, en hij kreunt zacht, wanhopig, als een stervend dier. Dan schroeft hij met koortsachtige bewegingen zijn hoofd van de romp, en legt het op tafel . . .

En het spel gaat verder, steeds verder; ook houten hand en been zijn nu opgezet, de wassenneus heeft de barman al opgestreken. Gek makende spanning; langzaam maar zeker verdwijnt alles in zijn zakken. Dan is het uit . . .

Dof en afgestompt lagen de vier Heeren in hun stoelen. In wanorde liggen hun ledematen uitgestald voor de barman. Ze sluiten de oogen . . . Plotseling schiet een felle lichtstraal door een spleet in het gordijn, en verlicht fantastisch de

vormeloze massa op tafel. Muziek klinkt zachtje op . . . Is men zoo dronken of gebeurt er een wonder?

Het moedertje ziet door het glas en vouwt de handen. Het begint te bewegen, het troosteloos hoopje ledematen, langzaam, maar duidelijk neemt het vormen aan, begint het te leven. Een gansche bundel zonnestrallen verlicht de groezelige massa, die steeds duidelijker contrasten aanneemt . . . Een mensch! Een wonder!

„Joost!” schreit ontroerd het moedertje op straat, en valt met het gezicht in haar bloemenmandje. L.



Laat ons samen Kerstmis vieren, zooals ons dat het meest natuurlijk voorkomt.

Laten wij ons daarvoor naar de Beiersche Alpen begeven, want alleen hier is dat mogelijk.

Wij nemen plaats in een groote arreslede.

„Hü!” roept de koetsier en meteen trekken de twee paarden ons in lustigen draf bergopwaarts.

Het schemert en de verrassingen van den „Weinachtsabend” liggen nog voor ons.

Dikke sneeuwvlokken warrelen om ons heen, zoodat wij slechts op korten afstand de besneeuwde dennen, die staan tegen de steile helling van de diepe ravijn aan de ééne zijde van ons. Wat daar verder — aan den anderen kant van het groote dal — ligt, dat blijft een kerstverrassing voor den volgenden ochtend, den Zondagmorgen.

Het is donker geworden, als wij in het dorp aankomen, waar we onzen intrek nemen in een „Gastwirtschaft”. Als de slede stilstaat en het rinkelen van de belletjes aan het paardentuig ophoudt, is de stilte in het straatje, verwekt door de blakerende sneeuw, oneindig. Niemand is buiten. Achter alle ramen zien wij de brandende kaarsen der kerstboomen.

Binnengekomen begroeten waard en waardin ons, „die lieben Gäst’,” met een hartelijk „fröhlich Weinacht’, gelt!”

Terwijl wij ons „Abendbrot” gebruiken, speelt de oudste zoon des huizes, die er zeer flink uitziet in zijn Beiersche dracht, op het huisharmonium kerstliederen. Het gezin zingt mee. Wij leggen ons vroeg ter ruste onder een reusachtig helderwit kussen.

Het ontwaken is de groote verrassing: Het sneeuwen heeft opgehouden, de hemel is felblauw en de zon schijnt op de ijspegels, die van de daken afhangen, zoodat zij langzaam druppels laten vallen.

Wat gisteren voor onze oogen verborgen was door de dicht vallende sneeuw, ligt nu voor ons als een openbaring:

In het dal trekken langzaam morgennevelen voorbij en aan gene zijde daarvan verheft zich majestueus de bergrug, scherp door de heldere lucht en fel door de zon beschenen, van onderen de nu witte „Matten”, hooger op naaldwoud en boven harde rots.

Innig en vredig klinkt het gebeier van de klokken eener kapel in de nabijheid. Wij worden naar buiten gelokt hierdoor en wandelen door het dorp.

Als wij door de krakende sneeuw lopen, klinken onze stemmen vreemd ijl, alsof hier geen echo denkbaar was.

Bij het kerkje aangekomen, dat een eind buiten ligt, zien wij hier de bevolking binnegaan voor de morgenwijding. Allen zijn feestelijk getooid in de nationale dracht, de vrouwen kleurig en de mannen met korte broek en een veer op de hoed, dien zij bij den ingang, waardoor orgeltonen naar buiten komen, afnemen, terwijl tegelijk hun vroolijke gezichten ernstig vertrekken.

Het komt ons voor, dat in het dorp in een van de stallen, in een krib met stroo, het Kerstkind geboren is, terwijl bij het vuur de herders van de Alpenweide bidden, — hier in deze gewijde omgeving, die zoo van vrede vervuld is . . .

Maar in Bethlehem, toen daar de Messias op Aarde kwam, lag daar geen sneeuw en de menschen waren daar niet vredig gezind; de vrede was hier alleen de belofte.

.

Om de tafel in een serre zaten een vader, een moeder, hun twintigjarige zoon en een tante. De eerste drie waren in een levendig gesprek gewikkeld, terwijl de laatste rechtop in haar stoel met een groote onderkin en een pince-nez op de neus in een boek van Top Naeff las.

Plotseling krabbelde er iets aan de tuindeur. Ieder wist, dat het de kleine poedel was, die naar binnen wou en men vond het niet meer dan vanzelfsprekend, dat men de deur voor hem opendeed, al was het dan ook maar voor een hond; want het was zoo'n lief diertje en het kon toch zelf de deur niet openen. Vanzelf sprak het ook, dat de zoon daarvoor opstond, omdat hij immers de jongstaanwezige manlijke persoon was, wat hij dan ook deed, waarop het gesprek weer voortgezet werd. Het hondje rolde zich op in zijn mandje.

Het duurde echter geen vijf minuten, of hetzelfde gekrabbel aan de tuindeur werd wederom vernomen. Men wist hoe dat in zijn werk ging: De bewoners van het huis hadden de gewoonte om de deuren nooit achter zich te sluiten.

Het hondje nu, dat niet van stilliggen hield, maakte hiervan gebruik, door de eene deur in, de andere uit, door de keukendeur weer in de buitenlucht te ontsnappen, om dan weer op voornoemde wijze door de serredeur het huis te betreden. En zooals gezegd, men nam hier geen aanstoot aan, omdat zoo een hondje nu eenmaal zoo lief en hulpeloos is.

Wat wilde het toeval echter?

Voor de vierde keer kon men door de glasdeur twee smeekende trouwe oogjes en een kwispelende staart zien. De zoon des huizes keek tevergeefs rond, of er niet iemand clementie mocht krijgen; dan stond hij met een gelaten zucht op en opende met een loom gebaar de schuifdeur, waardoor de poedel met potsierlijke sprongen kwam binnenstormen. De Vader vroeg toen of Fred zoo vrij wou zijn, om meteen even een aschbakje in de tuin leeg te gooien, waarop Fred met toonlooze stem zei, dat hij wel zoo vrij wou zijn. De deur liet hij zoo lang openstaan. Nauwelijks was hij weer binnen, had de deur gesloten en was hij in zijn stoel neêrgeploft, of Poedel krabbelde weer, hij was blijkbaar door de openstaande deur naar buiten gelopen. Fred neep de lippen op elkaar en vertrok boosaardig zijn mond.

„En Fred,” zei de moeder.

„Wat is er?” vroeg Fred.

„Kom, Fred, doe nou maar niet net alsof . . .” vermaande de vader.

„Nee, maar die hond moet zich leeren gedragen en wat minder pretenties hebben.”

Ondertusschen had de tante, die tot dusver verdiept was geweest in een hoekje, omzichtig het boek en haar pince-nez op tafel gelegd, keek dan de kring rond, opdat iedereen goed zou luisteren, waarop zij met duidelijke gearticuleerde woorden haar neefje aan het verstand bracht, dat men een dier niet tot daden in strijd met zijn instinct moest dwingen, dat kon hij als toekomstig arts toch wel weten.

„Prachtig,” zei Fred zeer schamper, „maar dan zal deze poedel zijn instincten nooit overwinnen.”

Fred ging toen maar wat met Poedel wandelen. K.

Vervolg van pag. 7.

Nu hossen ze door de verlaten straten van Delft, over de Nieuwe Lange Dijk, de Oostsingel, en de Voldersgracht. In de verlichte etalage van een bidprenten winkel valt Potifar een plaatje op, waar de apostelen en kerkvaders op afgebeeld staan, de oogen starend in de verte naar een lichtend kruis, dat boven de horizon verschijnt.

Nu herinnert hij zich het plaatje meer gezien te hebben. Er onder staat geschreven: „De gemeenschap der Heiligen.” Ja, die heiligen vormen de onbewuste drijfveeren tot handelen van hen, die gelooven.

Zij, Franciscus van Arssisi en Augustinus en al die anderen, zijn de geestelijke vaders, die langs onzichtbare wegen de heilige moederkerk en de geloovigen in de banen houden.

Maar hoe staat het met mijn heiligen? peinst hij verder. Zou het waar zijn dat ieder mensch heiligen noodig heeft om te leven? Ook voor mij zijn er vele invloeden, die langs ondergrondse wegen mijn voelen en denken besturen.

Dan krijgt Potifar een inval. Het zijn allen uit het heden, het verleden en uit het rijk der gedachten, die hun stempel op mijn geest gedrukt hebben. En bedachtzaam noteert hij in zijn zakboekje Oliva, Eveline, Raskolnikow en vele anderen.

Het koetsje hobbelt over de keien, daar is de groote poort van het Oude-mannetjes Huis en onder het voorbij rijden heeft Potifar een blik geworpen in een klein verlicht kamertje naast de poort. Hij waarschuwt het koetsertje om te stoppen. De judas grijnst en wijst nu vol trots op het goede werk dat hij verricht heeft. De sierlijke kringetjes uit Henk's steenen pijp stijgen vredig langs het kerstboompje, dat in een bloempot in het midden van de tafel staat, omhoog, Harm's puistengezicht schijnt nog meer te zijn ingekrompen en uit zijn scheeve spleetmond loopt een bruine sliert van de pruim kanaster, die hij als kerstcadeau heeft gekregen.

Kom laten we doorrijden, Gijs, ik heb haast, zegt Potifar, bij zich zelve overwegend dat ook deze twee oudjes een belangrijker plaats onder zijn heiligen, behooren in te nemen. Dan legt Gijs de zweep over het gammele paardje, de wielen ratelen en het koetske verdwijnt in de mist. H.O.



DROEVIG KERSTMIS.

Zoo zijn we dan nu, na een jaar van zorgen en ellende, wederom genaderd tot Kerstmis, de traditioneele herdenking van de geboorte van den Verlosser, van Hém, die op aarde kwam om de drager onzer zonden te zijn.

Allen zult ge nu huistoe gaan, omdat dien dag ter eere, de instelling van Hooger Onderwijs te dezer stede, eenigen tijd zijn deuren zal sluiten.

Het is goed, dat ieder nu den tijd krijgt, zich ten volle te wijden aan het goed-doen en naastenliefde te betoonen. Want welke tijd is er meer toe geëigend, goed te maken hetgeen men misdeed dan juist deze, waarin een streep wordt gezet onder een *periode* van ons leven, om dan met een schoone lei een nieuwe *periode* te kunnen ingaan.

Welk een oprechte vreugde doortintelt ons nu, wanneer we lezen dat zelfs den, zoo alleen-staanden Pinda-man, zoo heel ver van zijn eigen land verwijderd, een daad van warme naastenliefde wordt betoond, door ook hem een gezelligen avond te bezorgen, waarin zelfs de godsdienstige zijde niet vergeten wordt.

Oud-zendingen boden zich hiervoor reeds aan.

Ja, zulk een tijd is wel geëigend, om dikwijls verloren vertrouwen in deze wereld terug te vinden en te ontdekken, dat achter den ruwen bolster van alledag, vaak zoo'n fijne kern kan schuilen.

Veel pluimvee zal nu ook het leven laten, maar och, eenigszins feestelijk moet deze tijd *vanzelfsprekend* zijn. Na een verzorgd maal met een stuk wild en gevogelte, en een goede flesch wijn komt eerst recht de juiste stemming. Waarlijk, dan is het niet alleen een boom met kaarsjes, engeltjes en sneeuwmantjes, die voor U staat, maar dan voelt ge U veel verder en dieper en kunt ge het verleden U ééns zoo gemakkelijk voor den geest halen. Ook het gebeier van de klokken der Godshuizen zal U voornemen en met meer wijding in de ooren klinken en misschien zult ge dien dag of den erop-volgenden oudejaarsavond wel ter kerke gaan, niet omdat U een innige behoefte gevoelt naar de wijdende woorden van den zieleherder, doch omdat het zoo past in de sfeer van den tijd.

Voor de kerken mag deze tijd een zegen heeten, want klein zou hun levensvatbaarheid zijn zonder deze weken van veel bezoek en mooie inkomsten.

Ja, een bijzondere tijd is het. Mijn gedachten gaan nu ook uit naar de oude gebruiken, die den Kersttijd sieren en reeds eeuwen en eeuwen stand konden houden tegen het wassende nuchter en zakelijk denken.

Ziet U niet dadelijk, bij het betreden van een vertrek uit naar de plaats van de mistletoe, om bij aanwezigheid van jonge meisjes op schelmsche wijze een kusje machtig te kunnen worden? En dan de laatste dagen van December, waarin er menschen rondlopen met zooveel neuzen of ooren als er nog dagen in 't jaar zijn? en de jaarlijks nog terugkeerende, gehonoreerde nieuwjaarswenschen van Uw melkbezorger, krantenjongen of electricien.

Peinzen van inkeer en demoed zal de zware taak zijn die in de volgende weken op Uw schouders wordt gelegd.

R. A. HENKES.

Het idee Franken is gekozen. Het spel moet nu gemaakt worden: door Franken. Nu heeft zich echter op de betreffende corpsvergadering duidelijk geopenbaard, dat dit spel vroolijk moet zijn en pittig om te zien. Men is bang voor een stuk, dat zwaar op de maag ligt, vol problemen zit, vrijwel onbegrijpelijk is. Franken kan zoo schrijven, dat weten we, maar wie zegt, dat hij geen problemen kan stellen in een lichter verteerbare vorm, zoodat we ze kunnen voelen, maar ze ons niet neerdrukken of beklemmen, omdat de manier, waarop ze worden opgediend, zoo genoeglijk is. Dus gebruikmakend van de scherts.

Nu kom ik vanzelf op wat m.i. de fout was van het plan de Booy, dat de scherts als kern wilde. Scherts is de uiting en niet de kern. Deze kern is en blijft ernstig. Scherts zonder ondergrond kan alleen geapprecieerd worden door menschen, die in een bepaalde stemming verkeerden en zelfs dan moet het niet te lang duren. Zeer zeker zal dit niet gewaardeerd worden door toeschouwers, zelfs niet door de reunisten.

De angst voor een onvoldoende feeststemming is bij het spel Franken geheel ongegrond. Immers, wat is beter geschikt, om een feeststemming op te wekken, dan de circusomgeving.

Laat er een paardenluchtje hangen, laten er trapezen en platformpjes in de lucht hangen; ze geven een prettige goedmoedelijke circusstemming, ook al worden er geen kunsten aan gemaakt. Zou nu de inhoud van het spel zoo zijn, dat ook die meehielp om de feeststemming te vergrooten, dan zou alles voor elkaar zijn. Het lijkt me dan ook zeker mogelijk dat de feestcommissie iets in die richting doet, als de heer Franken dit niet wil doen. B.v. aan de heer Franken vragen of we het idee mogen houden en dit dan, zooals ook bij het plan-De Booy zou gebeuren, uit te werken.

M.i. zal het opvoeren van een zwaartillend stuk geen succes worden. Er zijn problemen genoeg en als we feest gaan vieren, willen we iets vroolijks zien. F. P. VAN DER STOK.

In stomme verbazing heb ik in het vorige nummer van de Spiegel het brokje onbeschrijfelijke nonsens van den Heer v. d. Velde gelezen.

Zonder eenige argumentatie werd hier in weinige regelen een maximale hoeveelheid kolder gepresteerd!

Als ik de moeite neem, mijnheer van der Velde, Uw film-beschrijving aan een grondige kritiek te onderwerpen, getuigt het wel van een onbeschaamde arrogantie, dat U kans ziet, in een kort antwoord uitermate persoonlijk te worden, zonder dat er daarin sprake is van eenig weerleggen van de door mij aangevoerde argumenten en bezwaren.

Ik weet niet, of het buitengewoon suggestieve hoofdje, dat boven mijn stuk werd geplaatst, U heeft beïnvloed. In ieder geval valt uit uw schrijven een ontzettende angst waar te nemen, dat mijn stuk een bedekte aanval op Uw persoon zou zijn geweest. Maar laat ik U dan toch vooral even geruststellen, als ik U persoonlijk had willen aanvallen, had ik daar zeker nooit een film voor noodig gehad! Schelden gaat veel gemakkelijker langs directe weg.

Mijn schrijven heeft alleen duidelijk willen aantonen, dat U van filmkritiek niet het minste benul toont. Ik hoopte ermee te bewerken, dat U nooit meer de grenzeloze domheid zult begaan, een film te beoordeelen zonder dat U beseft, welke eischen men aan een dergelijke kritiek mag stellen.

Ik hoop werkelijk, dat ik U met deze regelen wat op Uw gemak heb gebracht. Als U dit helpen kan, wil ik U wel beloven, dat miserabele stukje van Uw hand zoo spoedig mogelijk te vergeten. Tevens echter verklaar ik hierbij niets meer over deze kwestie te zullen schrijven alvorens ik van Uw hand behoorlijk geargumenteerde replieken in de Spiegel heb aangetroffen!

A. VAN DOORNINCK.

In de Spiegel van '9 Dec. komen onder „t Stoepje" twee stukjes voor. Een critiek op het stuk van van der Velde (C.W.G.) en een soort antwoord van bovengenoemd persoon.

De boutheid waarmee hier de grofste beleedigingen den heer van Doorninck worden toegevoegd wordt slechts overtroffen door zwakte in argumentatie. Van waar deze misdadige houding van de zoojuist verkozen redacteur van „de Spiegel"?

Eerst lijkt deze vraag moeilijk op te lossen. Bij nader beschouwen is het antwoord niet zoo moeilijk. De heer v. d. V. waant zich vervolgd door de geest van zijn vroegere tegen-candidaat. Zijn waanideeën beletten hem den Heer v. D. van repliek te dienen; te zeer voelt hij zich vervolgd. In verband hiermee is het belangrijk te weten wat Dr. Mein in zijn bekend boek „Zenuwlijden" zegt over lieden die zich vervolgd wanen. Op pg. 136 e.v. leest men:

„Deze soort van krankzinnigheid komt buitengewoon veel voor en is de oorzaak van de meeste aanslagen op het leven. Vervolgingswaan is niet alleen gevaarlijk maar ook ongeneeselijk. De vervolgte doet zich gewoonlijk voor met de uitwendige teekenen van volmaakte gezondheid, zelden afgewisseld door zenuwverschijnselen als bij andere krankzinnigheid; dikwijls biedt zijn geestestoestand geen afwijkingen aan. Hoe zou men iemand wantrouwen, die goed gezond is en alleen een beetje wantrouwig en onrustig? De vervolgingsideeën openbaren zich in het begin onder de vorm van een „voorbijgaande" gedachte. Spoedig voegen zich bij die waanideeën zintuighallucinatiën, die den armen waanzinnige den naam van zijn vervolger in het oor fluisteren. De waanzin vermengt zich soms met hoogmoedsideeën, een soort „vergroting der persoonlijkheid" volgens het woord van Ball. Ook voelt de vervolgte de behoefte zijn klachten te uiten in onsamenhangende brieven aan hooggeplaatste personen. Dr. Mening besluit met te zeggen:

„Inderdaad is iedere vervolgte een candidaat voor moord of zelfmoord."

Mogelijk zullen velen thans het antwoord van v. d. V. beter kunnen begrijpen. De heer van Doorninck zal nu waarschijnlijk ook wel milder willen oordeelen, vooral als hij art. 64 van de Code Penal in aanmerking neemt, die luidt:

„Misdad bestaat niet wanneer de beschuldigde op het moment, dat hij de daad pleegde, krankzinnig was." L. POT.

CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

BERICHT.

Reeds lang is het als een gemis gevoeld, dat De Spiegel, behalve Officieel orgaan van het Delftsch Studentencorps, ook dat van de Centrale Commissie voor Studiebelangen, niet in handen kwam van het merendeel der studeerenden aan de T.H. en dus als orgaan van de C.C. van uiterst twijfelachtige beteekenis was.

Aangezien redelijkerwijze niet verwacht kan worden, dat de niet-corpsleden, met het oog op de enkele berichten en artikelen aangaande de studie, zich op het corpsorgaan abonneeren, moest een andere oplossing gevonden worden. Het eerste nummer dezer overdrukken verschijnt morgen en wordt aan alle ingeschreven der T.H. verzonden; de volgende nummers zullen echter uitsluitend door de leden der vakverenigingen worden ontvangen.

CENTRALE COMMISSIE.

LEERGANG „TECHNIEK, STUDENT EN MAATSCHAPPIJ.”

In September van dit jaar werd door de Internationale School voor Wijsbegeerte te Amersfoort een vijfdaagsche leergang gehouden, waarbij als sprekers optraden: Prof. dr. Hendrik de Man, Prof. Dr. Fr. Dessauer en Prof. Dr. Ir. P. Riebensahm. Een twintigtal Delftsche studenten, daar aanwezig, deden van deze voortreffelijke serie voordrachten zoo sterke indrukken op, dat zij, overtuigd van de buitengewone belangrijkheid ervan voor alle Delftsche studenten unaniem besloten het mogelijke te doen om een herhaling van de leergang in Delft te verwezenlijken. De C.C. heeft de organisatie hiervan ter hand genomen en mocht Prof. Dr. Hendrik de Man (Frankfurt a/M.) en Prof. Dr. Ir. R. Riebensahm (Berlin-Charlottenburg) tot herhaling hunner voordrachten bereid vinden. In plaats van Prof. Dr. Fr. Dessauer, die door zijn drukke bezigheden verhinderd is, zal Dr. Ir. A. Korevaar, bibliothecaris der T.H. spreken.

Dientengevolge kunnen wij u hierbij aankondigen:

Leergang: „Techniek, Student en Maatschappij.”

te houden op Dinsdag 17, Woensdag 18 en Donderdag 19 Januari 1933, waarvan het programma voorloopig als volgt is samengesteld:

Dinsdag 17 Januari:

10 uur. Arbeitsfreude — Arbeitsleid (Prof. Dr. H. de Man).

14 uur. Philosophie der Techniek I (Dr. Ir. A. Korevaar).

20 uur. Der Weg durch die Technik I (Prof. Dr. Ir. P. Riebensahm).

Woensdag 18 Januari:

10 uur. Mensch und Machine (Prof. Dr. H. de Man).

14 uur. Philosophie der Techniek II (Dr. Ir. A. Korevaar).

20 uur. Beantwoording schriftelijke vragen.

Donderdag 19 Januari:

10 uur: Wohin? (Prof. Dr. H. de Man).

14 uur. beantwoording schriftelijke vragen.

20 uur. Der Weg durch die Technik II (Prof. Dr. Ir. P. Riebensahm).

De plaats, waar de leergang zal worden gehouden, wordt nader bekend gemaakt.

De C.C. verwacht, dat een zeer talrijke opkomst den groot-schen opzet van deze leergang zal rechtvaardigen en heeft goede hoop dat in dit geval ook op de medewerking van de T.H. te kunnen rekenen.

Met het oog hierop is het zeer gewenscht, dat U zich ten spoedigste als deelnemer opgeeft en U wordt dan ook met de meeste aandacht verzocht onderstaande bon duidelijk ingevuld, omgaand te verzenden.

De deelnemersprijs bedraagt voor ingeschrevenen en assistenten aan de T.H. f 0.75 voor de geheele leergang, over te maken aan de Centrale Commissie voor Studiebelangen, door storting op postrekening 29917 van R. Mees en Zoonen te Delft, met duidelijke opgave van naam en adres, of door betaling bij de bediende van uw vakvereniging, te weten voor:

Bouwkunde: Breemans, geb. v. Bouwkunde.
Werktuigbouwkunde en Scheepsbouwkunde: v. d. Vaart, geb. v. W. en S.

Electrotechniek: v. Viersen, geb. v. Electrotechniek.

Civielen afd.: Righarts, geb. v. W. en W.

Mijnbouwkunde: v. Dijk, geb. v. Mijnbouwkunde.

Natuurkunde: Olivier, geb. v. Techn. Physica.

Scheikunde: v. Dalen.

Deze bedienden zijn gehouden bij betaling uw naam en adres te noteeren. De betaling moet geschieden vóór 12 Januari, waarna verzending der toegangsbewijzen volgt.

Niet-leden van vakverenigingen en niet-ingeschrevenen aan de T.H. hebben toegang voorzoover de plaatsruimte dit toelaat en betalen een toegangsprijs van f 3.— voor den geheelen leergang op dezelfde wijze voor 12 Januari te voldoen.

JAARVERSLAG.

Aan de zoo vaak geuite wensch, dat alleen diegenen met het onderwijs aan de T.H. een begin zouden maken, die behalve de goede eindexamencijfers voor wis- en natuurkunde ook een voldoende aanleg voor het werkelijke ingenieursberoep bezitten, trachtte de C. C. eenigermate tegemoet te komen door het opnieuw uitgeven van de brochure: „Studie, werkkring en vooruitzichten van den ingenieur”. De nadruk behoorde in dit werkje, dat bedoeld is als voorlichting en waarschuwing aan den aankomenden student, naar het oordeel van de C. C. niet zoozeer te vallen op de eigenlijke studie en de in deze tijd geringe plaatsingskansen, als wel op de eischen die den ingenieur in de praktijk worden gesteld en de eigenschappen die hij moet bezitten om daaraan te kunnen voldoen. Het was de C. C. een groot genoegen bij deze moeilijke opgave van vele vooraanstaande ingenieurs en hoogleraren daadwerkelijke hulp en warme belangstelling te ondervinden; een woord van dank aan hen allen is hier zeker op zijn plaats. Op 24 November hield Prof. G. M. Verryn Stuart in de Bibliotheek der T.H. onder groote belangstelling een lezing over: „De Gouden Standaard”.

Op 16 Maart hield Prof. Dr. H. R. Kruyt op uitnodiging van de C. C. in de Bibliotheek der T.H. een lezing over „Hoogeschool en Maatschappij”. Uit de groote opkomst voor deze lezing mag wel worden geconcludeerd, dat het behandelde onderwerp algemeene belangstelling genoot; behalve door den spreker werd ook door verschillende aanwezigen tot uiting gebracht het gemis, dat zij voelden, aan contact met de allesomvattende Academie.

In verband met het bovenstaande valt het bijzonder te betreuren, dat Prof. Dr. J. Huizinga zich door tijdsgebrek genoodzaakt zag om zijn colleges in de cultuurgeschiedenis het volgend jaar niet voort te zetten en dat de Senaat der T. H. er door verschillende omstandigheden niet in mocht slagen om in deze leemte op een of andere wijze te voorzien. Het vermoeden rijst, dat de sterke vermindering van de belangstelling der studenten gedurende dit derde jaar van het bestaan der colleges op de beslissing van invloed is geweest. Echter moet naar het oordeel der C. C. de oorzaak hiervan voor een deel gezocht worden in het wel zeer wetenschappelijk-historische karakter van het behandelde onderwerp.

Van een zestal studentenverenigingen te Delft (te weten: N.C.S.V., V.C.S.B., S.D.S.C., Dietsch Studenten Verbond, Societas Studiosorum Reformatorum en R.K.S.V. „Sanctus Virgilius”) kreeg de C. C. het verzoek om haar werkzaamheid te willen uitbreiden „met het organiseren van lezingen of korte leergangen over actueel maatschappelijke vraagstukken, die voor den ingenieur van belang zijn”; daar de C. C. het eenige algemeene en neutrale orgaan van de studenten is, dat

Insturen in een enveloppe, als drukwerk.

(in blokletters)

Ondergeteekende

ingeschrevene aan de T.H., geeft zich op voor de leergang „Techniek, Student en Maatschappij”.

ADRES: *(in blokletters)*

HANDTEEKENING:

zich hiermede zou kunnen belasten. De C. C., mede overtuigd van de wenschelijkheid van dergelijke lezingen en korte leergangen, besloot aan dit verzoek zooveel mogelijk te voldoen; hare bemoeiingen in deze echter onmiddellijk te staken, zou gauw een aparte organisatie hiervoor in het leven zou worden geroepen.

Van de gelegenheid tot het afleggen van de propaedeutische examens in September werd wederom door vele studenten een dankbaar gebruik gemaakt en het is steeds weer een verheugend feit, dat de studenten in dit onderdeel van het onderwijs de mogelijkheid bezitten, om met betrekkelijk groote vrijheid hun studie naar omstandigheden in te richten. Sprak de C. C. in haar vorig jaarverslag de wensch uit dat „de Mei-examens als regel, de Septemberexamens als uitzondering worden beschouwd”, dit jaar kon zij met genoegen constateren, dat de verhouding van het aantal deelnemers in Mei en September inderdaad iets in de gewenschte zin is veranderd; toch wenscht zij met klem dezelfde opmerking te herhalen.

De uitbreiding van het tentamenstelsel, als middel om de kwaliteit van het studeeren te verhoogen, is een punt, waaraan de C. C. en de vakvereeningen in het bijzonder hun aandacht blijvend zullen moeten besteden.

Steeds sterker werd de tendenz om het aantal studenten en afstudeerenden zooveel mogelijk te beperken; hetzij uit een oogpunt van bezuiniging op het onderwijs, hetzij uit de overweging, dat de maatschappij reeds ruim voorzien is van ingenieurs. Een tweetal aanhalingen moge dit voldoende bewijzen: de eene, een zinsnede uit het rapport van de staatscommissie Welter: „want in **toenemende** mate schijnt zich het verschijnsel voor te doen, dat tot de hoogeschool toelating vragen, jongelieden, wier aanleg en geestelijke gesteldheid hen ongeschikt maken om hooger onderwijs te ontvangen en die dan ook na korter of langer tijd genoopt zijn de studie op te geven. Dit is een nadeel voor de betrokkenen zelf in de eerste plaats, maar ook voor de gemeenschap”. En de andere, voorkomend in de rede van Prof. Dr. Ir. H. ter Meulen bij de overdracht van het Rectoraat der Technische Hoogeschool in September 1932. „Het aantal ingeschreven, dat twaalf jaar geleden tot 2434 was gestegen, is gelukkig belangrijk gedaald, maar zooals reeds herhaalde malen is opgemerkt, is het nog steeds grooter dan wenschelijk is. De Technische Hoogeschool heeft in de eerste plaats ten doel de opleiding van de ingenieurs, waar de maatschappij behoefte aan heeft”.

De Centrale Commissie spreekt de hoop uit, dat het verzwaren der eischen, dat hiervan mogelijk het gevolg zal zijn, steeds samen zal gaan met een verbetering der studiemogelijkheden. Haar streven zij er op gericht, dat het zoo hoog gewaardeerde contact van de Hoogleeraren met de studenten der Technische Hoogeschool hiervoor een blijvende waarborg is.

ANALYSE.

Determinanten, Functies, Differentieeren. door O. Donker.

De uiterlijke vorm van dit boekje doet heel wat vermoeden: de omslag in de eerste plaats heeft een prettige kleur en de letterverdeling over het titelblad doet het oog aangenaam aan, het adres van den auteur bijv. is er slechts met een bescheiden lettertje op vermeld, en ook de tekst is typografisch uitstekend verzorgd, waarvoor de N.V. Drukkerij W. D. Meinema groote lof toekomt. Hiermede zijn echter de goede kwaliteiten van het boekje opgesomd, want het doorwerken van den inhoud brengt *niets* dan teleurstellingen. Kan men van een handleiding als deze, waarin oefenmateriaal toch het hoofdbestanddeel vormt, bezwaarlijk verwachten, dat er een volledige behandeling van de theorie in wordt gegeven, men mag toch aan ieder werkje den eisch stellen, dat de theorie ten minste zonder ernstige fouten en zooveel mogelijk begrijpelijk wordt voorgesteld. Hieraan nu voldoet dit geschrift allerminst, want hoewel het blijkens het voorwoord „naast een beknopte doch volledige behandeling der theorie nog talrijke uitgewerkte opgaven” pretendeert te geven „en een omvangrijke hoeveelheid oefenmateriaal”, is de behandeling der theorie vol fouten, zijn verschillende opgaven op foutieve manier uitgewerkt en zijn vele der opgegeven vraagstukken volgens de aanbevolen methode in het geheel niet op te lossen.

Het *wemelt* van de fouten.

Enkele voorbeelden uit vele moge dit nader toelichten:

Op bladzijde 22 is de definitie van Eliminatie verkeerd en de erop volgende bewering: „voor eliminatie is dus (?) noodig, dat het aantal vergelijkingen één grooter is dan het aantal onbekenden” is eveneens onjuist. In de analytische meetkunde toch moet een parameter wel uit meer dan twee vergelijkingen worden geëlimineerd. Bovendien bevat blz. 24 een voorbeeld van *vijf* vergelijkingen met *vijf* onbekenden, waaronder geschreven staat: „dan geeft eliminatie”: en volgt het eliminatieresultaat voor een geval, waarvoor het op blz. 22 onmogelijk werd geoordeeld!

Bladzijde 23 begint als volgt: Zijn de verg. $f(x) = 0$ en $\psi(x) = 0$ „Stel de gemeenschappelijke wortel $x = x_1$.” (Tweede regel). Twee vergelijkingen behoeven geen gemeenschappelijke wortel te bezitten.

„Dan zijn de beide vergelijkingen (bedoeld zijn de eerste leden der vergelijkingen) deelbaar door $x - x_1$.” (Derde regel). Dat deze bewering onjuist is kan men gemakkelijk onderzoeken aan de vergelijking $^{10}\log.x - 2 = 0$, waaraan voldaan wordt door $x_1 = 100$. De vorm $^{10}\log.x - 2$ zou nu deelbaar moeten zijn door $x - 100$. Wel staat er in de volgende regels bij, dat de vergelijkingen bedoeld zijn van de graden m en n , maar aangezien de definitie van graad, die eerst op blz. 30 gegeven wordt, ook geheel foutief is, heeft men aan deze mededeeling omtrent de graad niet veel.

Op bladzijde 30 komt het volgende voor:

„Een functie heet algebraïsch als ze een *graad* bezit” (!)
„Onder de graad van een functie verstaat men meetkundig het aantal snijpunten met een rechte lijn, onder dien verstande, dat imaginaire snijpunten meetellen en raakpunten voor twee snijpunten gelden.”

„De graad van een functie is altijd de hoogst voorkomende exponent”.

Deze definitie van functie is niet bruikbaar, zelfs indien al aangenomen wordt, dat bedoeld is de kromme, die in een x - y vlak de functie voorstelt. Een raakpunt kan bovendien wel eens voor meer dan twee snijpunten moeten tellen om het te doen uitkomen, bijv. in een buigpunt. Volgens de laatste uitspraak zou de vergelijking: $y^2x^3 + 2x^2y^4 + 2xy - y = 1$, die onmiddellijk daarop als voorbeeld volgt, duidelijk van de vierde graad zijn en toch wordt als graad 6 opgegeven.

Wij lezen verder, op pag. 52 $y = \sin^2 3(x+a)$; y' gevraagd. De Heer D. vindt $y' = 6 \sin 3(x+a) dx$ (!)

Er zouden nog veel meer onwaarheden zijn aan te wijzen, doch de plaatsruimte laat dit niet toe. Het zal echter duidelijk zijn, dat een ieder het gebruik van dit verlokkelijke examenrecept (zegt het voorwoord niet, dat de gebruikers van dit boekje de opgegeven vraagstukken tot het verkrijgen van de noodige routine van de eerste tot de laatste moeten uitwerken?) sterk dient te worden afgeraden en dat de studenten aan de hand van dit boekje hun examenkansen ernstig in gevaar kunnen brengen.

Om bovenvermelde redenen meenden wij goed te doen, een beknopt uittreksel van de bespreking, die wij van bevoegde zijde ontvingen, te publiceren.

Uitslag van de enquête over de plaats van het koffie uur in den vervroegden rooster.

Plan A. (drie collegeuren van 8—11 uur en één van 12—13 uur).

25% van het aantal ingekomen antwoorden.

Plan B. (vier collegeuren van 8—12 uur).

75% van het aantal ingekomen antwoorden.

Hoewel deze uitslag intusschen zijn belang heeft verloren door het besluit van den Senaat der T. H., om de noodige bezuiniging te verkrijgen zonder vervroeging der colleges, mag toch de groote belangstelling niet onvermeld blijven, die deze kwestie ook bij de studenten genoot.

In enkele dagen ontving de C.C. ruim 1200 antwoorden met het bovengenoemde resultaat.

Een woord van dank daarvoor is hier zeker op zijn plaats.

Namens de Centrale Commissie.

P. M. GUNST, *Secr.*

Aan de Centrale Commissie voor Studiebelenen

Binnenwatersloot 33,

DELFT